

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Slechta_Vladimir-Let_hvezdy.PDB

PDB Name: Slechta_Vladimir-Let_hvezdy
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.11.2005
Modification Date: 20.11.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Let hvězd
Vladimír Šlechta

V pozdním odpoledni dorazil Kočka Langtry. K smrti unavený, vyhublý na kost, ale v dobrém rozmaru, ostatně jako vždy. Během chvilčky nám svým halekavým způsobem sdělil, že celou tu dlouhou cestu z císařského přístavu Raiggio urazil za dvanáct dní.

Stál před branou a všichni se k němu sbíhali. Kočka Langtry byl veselý muž krátce po třicítce, dlouhé tmavé vlasy česal dozadu, horní ret měl rozdělený jizvou, pod níž probleskovaly přední zuby. Díky této jizvě, ale i pro svou kočičí obratnost a houževnatost, získal přezdívku. Oblečený byl v kalhotách a kazajce z černé kůže, zaprášených a odřených po dlouhé cestě, obutý v důkladných botách pěšáka. Na každém boku mu viselo po pouzdře s dlouhou dýkou (či s krátkým mečem, chcete-li), a kromě těchto dvou zbraní měl na svém oblečení ve speciálních kapsičkách půltucet vrhacích nožů.

Smál se a vykládal, jak měnil koně, dokud to šlo a toho posledního uštval až k smrti. Na samém prahu Pustin pak dodělávajícímu zvířeti prořízl krční tepnu a napil se dosyta koňské krve. Poskytl umírajícímu zvířeti ránu z lásky a dál se vydal po svých. V Pustinách jsou koně stejně k ničemu. Tu dlouhou cestu podnikl proto, aby přinesl špatné zprávy. Mořští lidé zablokovali přístav Raiggio a potápějí všechny lodě, které se pokusí vyplout na volné moře. Na svých korábech mají jakousi novou zbraň, dštící oheň a rozžhavené železo.

Pak přišel Krysí ksicht Gilbert a odvedl Kočku do svého pokoje. Kočka Langtry přivezl ještě další špatné zprávy, ty však nebyly pro uši každého. Sdělil je pouze Gilbertovi, se kterým se uchýlil na tajnou radu. Do party přibrali už jen toho mladíčka Erharta. Mě nepřízvali.

Kočkův příjezd ve mně probudil tíseň. Dělo se něco špatného. Kočka Langtry byl velitelem ochranky Císařovny matky, sloužil Císařovně matce věrně až k Sebezničení a nikdy se nevzdaloval z Raiggia. Proč se najednou objevil tady?

Hluboko v srdci jsem cítil, že se schyluje k závažným událostem. Co ale mělo nastat? Jaké změny byly připravovány? Nemohl jsem si vzpomenout. Jsem starý člověk a často zapomínám. Abych zaplašil neklid a zaměstnal se prací, pročítal jsem essaye svých žáků - princezny Celestiny a Erharta. Zadal jsem jim téma Vliv válek na rozvoj řemesel. Celestina se však nedržela zadání a popsala vítězné tažení svého otce proti jeho strýci, zvanému Uzurpátor.

Za soumraku jsem vyšel ze svého pokoje. Na terasách se shlukovali sloužící a šuškali si o věštby, podle které má zrádný černokněžník Orichalkian povstat z mrtvých a vykonat v císařských městech krvavou pomstu. Zrádce měl být vzkříšen v onom zvláštním čase, kdy měsíc zakryje slunce a na několik okamžiků nastane tma za bílého dne.

A podle výpočtu astrologů mělo nastat zatmění slunce za tři dny.

Jak mi ta blízká událost mohla vypadnout z hlavy?

Jsem starý člověk a často zapomínám.

V noci mě pronásledovaly děsivé sny. Probudil jsem se před úsvitem a už jsem neusnul. Věděl jsem, že se musím něčím zaměstnat. Oblékl jsem roucho a vyšel na terasu, abych se opláchl v korytě s vodou. Voda byla temná a já v ní zahlédl odraz dlouhých bílých vlasů i vousů. Pohlédl jsem na své ruce. Hubené, plné stařeckých skvrn. Takhle vypadají mé ruce? Zdálo se mi, že je vidím poprvé. Ponořil jsem je do nádrže, po hladině se rozběhly vlnky a rozbily obraz bělovlasého starce.

Svítilo. První paprsky slunce se třpytily na kapkách rosy, do ruda barvily paprsky vody ve vodopádu. Podíval jsem se přes Údolí a zahlédl nehybnou stráž na hradbě.

Tohle bylo Údolí. Jedno z mnoha ztracených míst, které císař Alex Damian, Silný a Neodpouštějící, objevil v barbarských Pustinách, když v mládí prchal před najatými vrahy. Neznámí stavitelé zde před věky vestavěli pevnůstku do hlubokého zářezu, vyhlodaného do skály potokem z hor. Přehradili zářez kamennou zdí, v níž ponechali jen malou bránu. Okraje hradby opřeli o příkré boky údolí. Dno údolí urovnali navezenou zeminou a osázeli ovocnými stromy. Do stěn údolí vysekali široké plošiny, na nich vystavěli domy, vztyčili sloupy z bílého kamene i zvláštní sochy s lidskými těly a ptačími hlavami. Různé výškové úrovně plošin a teras pak propojili složitým systémem kamenných schodišť. Z čelní strany byla pevnůstka nedobytná. Do hor, z nichž stékal potok, však vedlo několik stezek. Vlastně jsem nikdy nepochopil smysl opevnění. Nepřítel se nemusel rozbíjet o hradbu. S trochou úsilí mohl Údolí obejít, vystoupat do skal a napadnout obránce shora.

Svítilo. Vyzbrojil jsem se proutěným košíkem a pazourkovým nožkem a vydal se po schodišti stoupajícím vzhůru

podél potoka. Mé srdce bylo těžké strachem a smutkem.

Po nerovných stupních jsem vyšel nad Údolí a dostal se do lesa. Kráčet jsem smrkovými houštinami a strásal rosu, která mi máčela šedé lněné roucho. Když jsem zahlédl své nohy, naboso obuté do sandálů, viděl jsem, že jsou rozmáčené a zbělalé ranní zimou. Necítil jsem však chlad. Jsem starý člověk a některé mé pocity už vyhasly.

Den se probouzel, ptáci křičeli, hmyz bzučel. Šlapal jsem po stezce vedoucí k březovým hájům. Tato stezka, téměř nezřetelná, byla zaříznutá do boku příkrého svahu. Nějaký jiný muž, mladší a silnější než já, by se snad mohl škrábat vzhůru svahem, pokud by se přitom přidržel kmínků pokřivených borovic či divoce rostoucích lísek. Cesta dolů by pro něho však byla mnohem obtížnější - jeden chybný krok a odvážlivec by se zřítíl dolů, zraňován kameny i křovinami. Cílem mé pouti byly lesní paloučky, skryté v březových hájích. Tam rostly různé zajímavé, zdraví prospěšné rostliny. Již před časem jsem začal učit své žáky, Erharta a Celestinu, něco o léčivých účincích bylin. Erhart vyrůstá ve válečníka a podobné znalosti mu nebudou na obtíž. Celestina dospívá a již brzy se stane ženou nějakého velmože. V nejistých dobách mohou léčitelské dovednosti přijít vhod i jí.

Do zvuků lesa však náhle proniklo něco jiného. Vrzání kůže, skřípění kovu. Tichá, úsečná slova, která jako by někdo vychrochtával. Ozývala se shora, zdola i přede mnou.

Poznal jsem, kdo je v houštinách. Takovouto řeč mluví půlorkové, člověkoorčí míšenci ve službách císaře. Co však dělají tady, daleko od Raiggia?

Vycítil jsem nebezpečí. Než jsem se však stačil otočit, abych se neviděn vrátil zpátky, křoví se rozhrnulo a jeden z půlorků stál přímo přede mnou. Jeho roztlemená papula se roztáhla do úsměvu: „Áh! Učitel!“

„Co máš ty, Čumáků?“ ozvalo se shora.

„Já našel Učitele!“ zahalekal půlork. Nevysoký, rozložitý, oblečený do brigantiny bez rukávů, kožených kalhot, obutý do okovaných bot. Vyzbrojený dýkou u opasku a zakřivenou šavlí připnutou přes záda. Prostovlasý - ovšem pokud se dá o nějaké prostovlasosti mluvit. Půlorkové si holili hlavy a ponechávali si, po způsobu orků, jen skalpovou kadeř na temeni.

Vypadal na nějakých dvacet let, pocházel tedy z druhé generace. Krev půlorků z Hengerone však nelze rozředit snadno, vytvořila mu v pokožce šedé skvrny, ostrůvky zhrublé kůže. I jeho rozplácle lopuchovité uši by slušely spíše orkovi než člověku.

„Có ty, Učiteli!“ zahalekal a šťouchl do mě uzlíkovitým prstem. „Tý povédeš nás!“

Stál jsem ztuhlý hrůzou, neschopný pohybu.

„Có dělá tén mámlas? Próč nemluví?“ zaznělo shora.

„Výtůhnul! Úplně výtůhnul. Tó je přěkvápko, có, Učiteli?“

„Něsér se s ním,“ znělo shora. „Rózpár mů břicho a shód' ho dólů!“

Nebylo pochyb - půlorkové mě chtěli zabít. Ale proč? Proč by měli žoldáci v císařových službách zabíjet učitele císařovy dcery?

„Jáká škóda,“ zašklebil se půlškret přede mnou, „žé není víc času. My úžili bysme sí spolu, účo.“

Pak provedl složitý pohyb, který vyplýval z jeho vnitřní nevyrovnanosti. Nejprve sáhl po dýce, pak ale zdvihl ruku vzhůru k rukojeti šavle. Jen se jí dotkl a pak se jeho ruka začala rozpačité spouštět zpět k dýce. Nedokázal se rozhodnout, jakou čepel do mě má zabodnout.

Využil jsem jeho zmatku. Pravicí, zakrytou rukávem roucha, jsem vylovil z košíku pazourkový nožík. Pak jsem pomalým a neúčinným pohybem natáhl ruku vpřed. Půlork, zaujatý vlastní nerozhodností, však postřehl nebezpečí až když už bylo pozdě. Zakřivená čepel, dlouhá sotva dva palce a neskutečně ostrá, ho zasáhla do levého oka a rozřízla je. Bílá hmota z vnitřku vystříkla a potřísnila mi zápěstí. Táhl jsem čepel dolů a páral půlorkovu líci.

Strašlivě zařval, ucukl a uskočil. Noha mu sklouzla a on padl ze srázu dolů. Teprve teď jsem se otočil, abych uprchl. Za zády jsem slyšel křik, nadávky, proklínání, praskot houštin.

Pokusil jsem se o běh, ale neuspěl jsem. Srdce mi bušilo do žeber a plíce se rozpínaly jako kovářské měchy. Měl jsem potíže i s rychlou chůzí. Nicméně jsem brzy nechal půlorky i s jejich křikem daleko za sebou. Nevyznali se v lesních cestičkách, nevěděli, které vedou k Údolí a které jen nazdařbůh vyšlapala lesní zvěř.

Prošel jsem houštinami i lesíky a našel mechem zarostlé schodiště. Opatrně jsem scházel po nerovných stupních. Údolí se přede mnou rozevřelo znenadání a já vešel na první z teras.

Ráno se už změnilo v dopoledne a slunce hřálo. Barevné dlaždice, zbavené mechu, trávy i nánosů hlíny, se leskly v jeho paprscích. Na ně si vynesl dřevěné lehátko Kočka Langtry a vyhříval se. Loupl po mně okem: „Byl ses projít, dědoušku?“

Pak zahlédl můj výraz a okamžitě zvážněl: „Co se stalo?“

„Nahoře ve skalách jsou půlorkové,“ vyhrkl jsem. „Chtěli mě zabít.“

„Chtěli tě zabít?“

Natáhl jsem k němu pravici, rukáv postříkaný kapičkami krve i hrudkami sražené bílé hmoty, v pěsti, sevřené křečí, jsem stále svíral zakrvácený nožík: „Chtěli mě zabít. Vyklouzl jsem jim, ale jsou mi v patách.“

„Ubránil ses?“ užasl Kočka Langtry. Sám pro sebe poznamenal: „Do hajzlu! Jsou rychlí! Nepředběhl jsem je ani o jeden celý den.“ Pak se otočil a zařval dolů: „Poplach! Zavíte bránu! Všichni do zbraně! Zburcujte Gilberta!“

Díval jsem se, jak Kočka sbíhá po schodišti dolů, pozoroval jsem henžení, které nastalo po jeho křiku. Přemýšlel jsem, zda bychom v případě napadení měli skutečně šanci na úspěch. V Údolí bylo ubytováno asi sedmdesát lidí, ale z toho jen dvanáct vojáků. Jak je to možné, napadlo mě, že je život císařovy dcery, císařova jediného dítěte, svěřen do rukou pouhých dvanácti mužů? Jak to, že byla císařova dcera ukryta do pevnosti, jejíž opevnění lze obejít? Jak bychom mohli vzdorovat například válečné výpravě orků, či tlupě kořistníků?

Z hradby se ozvalo volání. Něco se dělo.

Jedni vojáci dole zavírali bránu, jiní stáli nahoře na hradebním ochozu v plné zbroji sestávající se z kroužkových košil a kloboukovitých přilbic, vyzbrojeni píkami a opásáni krátkými meči.

Po schodištích jsem sešel dolů a pak vystoupal na hradební ochoz. Byl široký asi šest kroků, z vnitřní strany ohrazený nízkou zídou a ze strany vnější zabezpečený zubatým cimbuřím, za něž se mohli v případě potřeby skrýt střelci. Kromě cimbuří byl ochoz vybaven rumpálem a kladkou, což je zařízení, o kterém bude ještě řeč.

Kryší ksicht Gilbert i Kočka Langtry dorazili na ochoz přede mnou. Gilbert se opíral o zub cimbuří, díval se dolů, gestikuloval, vztekle řval. Byl to pětapadesátiletý rozložitý chlapík, tělnatý, plešatý, zarostlý a umaštěný. Chodil oblečený ve zválených kožených kalhotách a v rozhalené špinavé košili. Obličej měl rozbředlý a zduřelý chlastem, ale když jste se podívali z boku, měl profil stále ještě ostrý jako hrot šípů - proto ta přezdívka, kterou získal v mládí. Byl velitelem Údolí se vším, co k tomu patřilo: jedl i pil přes míru, při jídle funěl a krkal - i v přítomnosti princezny. Proháněl vojáky, nenechal jim vydechnout a krutě trestal každý sebemenší prohřešek. Tu a tam se vyzbrojil cvičným mečem a udělal Erhartovi lekci v šermu, nikterak ho při tom nešetřil. Celé hejno pradlen a služek, které nepatřily mezi princezninu družinu, považoval za svůj soukromý harém a muchlal je kdykoliv se mu zachtělo. Některé z nich už vykazovaly známky těhotenství.

Z výšky jsem se podíval na prostor před hradbou. Dole stál půlork jménem Rhiam Húgh, uhlazený mrňavý zmetek, asi pětadvacetiletý a dožadoval se vpuštění. Dál, z dostřelu šípů, čekal další oddíl půlorků, oblečených v brigantinách a vyzbrojených sekerami a zakřivenými šavlemi.

Zvláštní. V těchto odlehlých končinách se setkali dva staří císařovi pobočníci, Gilbert Kryší ksicht a půlork Húgh.

„Otevři, Kryší ksichte!“ křičel odspoda půlork. „Mám ti předat listiny od císaře!“

„Nevěřím ti, šmejde!“ oplácel mu shora Gilbert.

„Héj, čeho se bojíš? Že ti vypijeme všechnu kořalku? Otevři a pusť mě, ať ti to můžu dát!“

Rhiam Húgh mluvil obecnou řečí čistě - na rozdíl od svých synů a synovců. Proč nedohlédl na to, aby si i oni osvojili správnou výslovnost? Nebo si to přál takhle? Aby se půlorkové odlišovali jak zjevem, tak řečí?

Bylo zřejmé, že Kryší ksicht má dobrý důvod držet půlorky za hradbou. Ale Rhiam Húgh nebyl zazelena utržený.

Tušil, že Kočka Langtry spěchá k pevnůstce s varováním a že zřejmě dorazí před jeho příchodem. Takže nemarnil čas a poslal část svých lidí (přesněji řečeno polovičních lidí) přes svahy, aby nám vpadli do zad. Rhiam Húgh znal z dávných časů Údolí dobře - s jeho přednostmi i slabiny.

Věděl, že je jen otázka času, než nám vpadne do týla druhý oddíl a tak zaklonil hlavu a rozchechtal se. Volal k vojákům, kteří stáli na ochozu, zmatení a vyděšení: „A co vy, vojákové? Jak vy se k tomu postavíte? Nesu listiny od samotného císaře a nějaký Kryší ksicht mi brání je předat. Mám pocit, že to zavání vzpourou! Vy se také účastníte vzpoury? Vy také chcete okusit císařův hněv?“

Ne, nikdo by si nedovolil takhle mluvit - říci slovo císař, aniž by jedním dechem nedodal Silný a Neodpouštějící, aniž by nepoklekl a nebil hlavou o zem. Nikdo by si to nedovolil - jen kapitáni půlorků. Oni byli císařovou pravou i levou rukou, o nich mluvil císař jako o svých věrných psech. Vojáci na hradbách dobře věděli, že pokud chce císař něco opravdu důkladně vyřídit, udělá to prostřednictvím člověkoorčích mišenců. A taková byla teď situace: Rhiam Húgh stojí dole před hradbou a Kryší ksicht ho odmítá vpustit.

Žádný z našich dvanácti vojáků nechtěl okusit císařův hněv.

Kočka Langtry Gilbertovi něco pošeptal a ten rázem pochopil. „Co čumíte, šmejdi!“ zařval na své vyděšené podřízené.

„Ty, ty a ty - zůstanete na místě. Ostatní mažte do ubikace! Zůstanete tam, rozumíte? Nikdo nevystřčí nos, nebo mu ho ukousnu! Odchod! No, to je dost, že jdeš!“

Poslední slova byla určena Erhartovi, který stoupal po nerovných stupních na ochoz. Byl to sotva osmnáctiletý hubený mladík s mastnými blond vlasy a nečistou pletí, stále sužovanou rudými podebranými pupínky. Vysoký a silný, ale příliš rychle vyrostl a ještě si nezvykl na své velké tělo. Pohyboval se s jakousi toporností. Volná šedá halena i soukenné kalhoty na něm plandaly jako na strašákově do zelí.

Erhart svým klopýtavým krokem vystupoval na hradby a vojáci v kroužkových košilích, které Gilbert odehnal, ho míjeli a obtížně se mu uhybali na úzkém schodišti, přimknutém k hradební zdi. Vzápětí se ukláněli, chytali rovnováhu a balancovali na okrajích stupňů, protože za Erhartem stoupala po schodišti samotná Celestina, císařova dcera.

Vše proběhlo v rychlosti a bez úrazů, žádný z vojáků nespádl dolů ze schodiště a všichni se disciplinovaně vydali přes urované dno Údolí ke vzdálenější stěně, aby po jiných schodištích a římsách došli do ubikace. Celestina vystoupila na ochoz, následována společníci jménem Yolanda. My všichni jsme naznačovali úklonu a pokleknutí, ale protože jsme Celestinu potkávali denně několikrát, změnil se předepsaný rituál jen v lehké pokynutí hlavou, nebo ani to ne. Zato když se Celestina naklonila přes cimbuří, všichni půlorkové v pozadí předpisově pokleklí a sklopili hlavy.

„Co se tady děje?“ houkla Celestina dolů.

Možná jsem nepoužil to správné slovo. Říci o Celestině, že houkla, je zavádějící. Jistě, byla císařovou dcerou a dokázala rázně udílet příkazy. Ale hlas měla sladký a melodický jako cinkot stříbrných zvonků.

Nedávno oslavila šestnácté narozeniny. Měla obličej dítěte a tělo dospělé ženy, zakryté modrými šaty z lehoučké splývavé látky. Vlasy nosila upravené do složitého účesu a propletené zlatými nitkami.

V těchto teplých dnech nosila jenom tyto modré šaty, věděla, že se v nich líbí Erhartovi. Také proto ji, když myslel, že ho neslyším, oslovoval Erhart Modrásku.

Jako poslední vyšla na ochoz Yolanda. Celestina chodila vždy v doprovodu této dívky, Yolanda pro ni byla tím, co Kočka Langtry pro Císařovnu matku: osobní strážkyně. Měla příjemnou tvář, bohaté vlasy svázané do koňského ohonu, jednoduché šedé šaty přepásané širokým opaskem z kovu a červené kůže, na němž se houpala zavěšená dýka. Na tváři jí stále pohrával přátelský úsměv. Usmívala se i teď - úsměv zřejmě patřil k její profesi.

Celestina se tedy podívala dolů a vyřkla svou otázku. Kapitán půlorků jí odpověděl: „Přinášíme listiny od tvého otce,

nejjasnější princezno.“

Celestina se otočila na Krysiho ksichta: „Proč je brána zavřená? Proč nikdo nepustil posly dovnitř?“

Místo tázaného však promluvil Erhart: „To by nebylo rozumné, Modrásku.“

Zmínil jsem se už, že Celestina a Erhart byli spřízněni sňatky ve svých rodinách, ale nebyli pokrevní příbuzní? A že se mezi nimi během pobytu v Údolí vytvořil silný citový vztah, podobný lásce? Ostatně - nemohlo to jinak dopadnout.

Chlapec s dívkou trávil denně mnoho času, jako jediný z nás jí byl rovný rodem. Tu a tam se plaše chytali za ruce, ačkoliv jsme je já i společnice Yolanda nespouštěli z očí a okřikovali.

Než mohla Celestina něco namítnout, chopil se iniciativy Kočka Langtry:

„Spustíme lávku a vytáhneme skrčka nahoru. Poslechneme si ho, podíváme se, co přinesl.“

Jak jsem už řekl, Údolí vystavěl jakýsi starý národ. Když nás sem Gilbert Krysi ksicht před několika měsíci přivedl, našli jsme zde hradbu, kamenné zdi a domy, terasy zaváté hlínou a porostlé vegetací. Vojákům dalo hodně práce, než pevnůstku uvedli do stavu, v němž se dala používat. Nebyla tu pochopitelně žádná brána, tu už dávno pohltila hniloba. Zůstaly po ní však panty a pásnice z jakéhosi nerezavějícího kovu a s jejich pomocí vyrobili řemeslně zdatní sluhové bránu novou.

Na hradbách jsme našli dvojici kladek a rumpál, všechno ulité z bronzu. Gilbert nechal rumpál opatřit lanem i lávkou. Dávni stavitelé umístili rumpál na hradby z jediného důvodu - pomocí něho mohl být na hradby vyzdvížen vyjednaváč a nemusela být otevřena brána.

Tři vojáci, které Gilbert vyčlenil pro naši potřebu, spustili lávku. Dole se na ni posadil Rhiam Hügch a vojáci ho, klimbajícího nohama, vytáhli nahoru. V úrovni cimbuří se půlskřet zhoupl a obratně se přemístil na ochoz.

Zašklebil se na nás, papulu roztáhl od ucha k uchu. „Rumpál,“ poplácal bronzové zařízení. „Vzpomínám, jak jsme tu tábořili v těch starých skvělých dobách, však jsi u toho byl taky, Krysi ksichte. Ti dva naši koumáci, Skjúwink a Orichalkian, objevili tuhle věcíčku a dumali, k čemu slouží. Vyzkoumali například, že tohle je brzda,“ udeřil dlaní do postranní páky. „No nic, Gilberte, tady jsou pověřovací listiny. Podepsané samotným císařem. Přebírám velení, kámo.“ „Přebíráš hovno,“ zachrptěl Gilbert.

„Tohle jsou listiny, podepsané jedním naším dobrým známým, císařem Alexem Damianem,“ zakoulel půlskřet vodnatýma očima. „Strč si ty papíry do...“ funěl Gilbert. „Tady velím já!“ „Myslel jsem si to!“ skřehotavě se zachechtal půlskřet, „Tušil jsem potíže, sotva jsem uviděl na hradbách Kočku. Co tak čumíte?“ křikl na tři vyčleněné vojáky. „Teď tu velím já! Vidíte? Císařova pečeť! Odzbrojte toho Krysiho ksichta-“

Gilbert po něm hmátnul tlustou prackou a Kočka Langtry tasil jeden z vrhacích nožů. Než však mohli cokoliv udělat, bodl půlskřet Gilberta dýkou, která se mu náhle objevila v pazouře. Pak skočil na lávku pod kladkami.

Ukázalo se, že dobře věděl, k čemu slouží brzda a že ji také, zdánlivě mimoděčným plácnutím, seřídil do správné polohy. Lávka se pod jeho vahou dala do pohybu, ale nebyl to volný pád. Rhiam Hügch sjížděl dolů rychle, ale bezpečně.

Zraněný Gilbert se chytil za tlusté panděro, košili mu zbarvila prosakující krev. Kočka Langtry se pokusil hodit nůž, ale jak se ukázalo, půlskřet počítal i s tímhle, nebo měl prostě štěstí - mezi ním a Kočkou se roztočila klika rumpálu. Než se vzpamatovali, byl půlskřet dole a hrdelním hlasem udílel pokyny svým bojovníkům. Kočka Langtry chytil kliku rumpálu, párkrát s ní pootočil a povytáhl lávku o kus výš.

„Co to má znamenat?“ vykřikla Celestina. „Přišel od mého otce! Má pověřovací listiny!“

„To je lest!“ zaječel zoufale Kočka Langtry. „Proto jsem přišel - abych vás varoval!“

Nastala klíčová situace - přesvědčit Celestinu, že Kočka a Gilbert jsou na její straně a Rhiam Hügch je zrádce. Neboť kdyby princezna přikázala podvolit se půlskřetovým pověřovacím listinám, kdo by se opovážil jí odporovat? Ale situace se vyvíjela velice rychle. Gilbert, držící se za zakrvácené břicho, vykřikl jako vepř na porážce: „Necítím pravou ruku! Pro Bledou paní! Necítím ani pravou nohu! Ten parchant! Dýka byla otrávená!“

„Vojáci!“ hulákal odspodu Rhiam Hügch, „potrestal jsem Gilberta smrtí! Zabijte Kočku Langtryho a otevřete bránu!“

Kočka Langtry se vyklonil z cimbuří a hodil po něm nůž, samozřejmě minul. Jeden z oněch tří vojáků tasil meč a rozmáchl se, aby ho sekl přes krk, mladíček Erhart ho nešikovně chytil za zápěstí. Kočka Langtry se plavně pootočil, zhoupl se v kolenou a odspodu vrazil vojákovi do břicha dýku. Voják vyheknul, zabublal a vypoukl oči, Kočka Langtry ho popadl za opasek a svrhl z hradby na vnější stranu. Erhart, který se stále držel vojakova zápěstí, by byl přepadl za ním, kdyby ho v poslední chvíli nezachytila Yolanda.

Smrtelně raněný voják s plesknutím dopadl na zem a půlskřeti vztekly vykřikly. Druhý voják se rozběhl ke schodišti, vedoucímu do vnitřního dvora. Prosmykl se kolem Celestiny a ozlomkrk pádl dolů po křivolakých stupních. Langtryho vrhací nůž ho zasáhl doprostřed zad, voják ztratil rovnováhu, noha mu sklouzla a on spadl z výšky patnácti stop dolů do jabloňových křovisek.

Podpíral jsem Krysiho ksichta a zalykal se jeho pachem. Tlust'och obvykle smrděl potem a cibulí, jenže účinkem jedu se umírajícímu vyprázdnila stěva i močový měchýř. Podepíral jsem ho a Gilbert se zachvíval v drobných záškubech.

Bojoval s jedem, pokoušel se stát na nohách, ale prohrával. Byl stále těžší.

Kočka Langtry, krvavou dýku v pěsti, se otočil ke třetímu vojákovi a ten klesl na kolena: „Milost, pane! Jsem na tvou straně!“

Kočka Langtry k němu udělal dva krůčky a voják se rozkřičel ještě víc: „Nikdy jsem těm půlskřetům nevěřil! Přísahám! Ušetři mě, pane! Budu ti věrně sloužit!“

Kočka Langtry si oťel předloktím čelo a zahučel: „Tak dobře. Zkusím to s tebou. Vstaň.“

Celestina, náhle zbledlá jako rybí břicho, jektala zuby: „Co se to stalo?“

„Gilberte!“ zatřásl Langtry tlust'ochovým ramenem. Mrtvola mi vyklouzla z náruče a plácla na ochoz.

„Je mrtvý,“ řekl jsem.

Celestina se rozplakala. Koneckonců jí bylo teprve šestnáct let a život jí zatím hýčkal. „Co se to děje? Učiteli! Co to je?“

Pocítil jsem tíhu ohromné zodpovědnosti. Císařova dcera si ze všech přítomných vybrala právě mne.

„Myslím, že je to zrada, Celestino,“ řekl jsem.

„Ano!“ vyrazela mezi vzlyky, „to já vím! Ale kdo je zrádce? Komu mám věřit? Zradil Hügch? Nebo Langtry?“

„Mohu ti dát zcela přesnou odpověď,“ řekl jsem jí. „Ve skalách nad pevností jsem dnešního jitra potkal půlškřety z Hügchova oddílu. Pokusili se mne zabít - bez příčiny. Přesněji řečeno,“ opravil jsem se, „bez zjevné a mně známé příčiny. Z toho vyplývá, alespoň já se tak domnívám, že zradili půlorkové.“

„Půlorkové jsou ve skalách? To znamená, že nás brzo napadnou shora!“ vykřikl Erhart.

„Ano,“ souhlasil jsem. „Tak jest.“

„Co máme dělat?“ obrátila na mne Celestina usazenými očima. „Učiteli - poraď. Je vůbec nějaká možnost, jak vyvázat?“

Stáli jsme na hradebním ochozu - princezna Celestina, mladíček Erhart, bojovník Kočka Langtry, princeznina společnice Yolanda, o níž jsme toho ještě moc nevěděli. A já, starý muž, na něhož dolehla tíha zodpovědnosti.

„Je jediná možnost, jak uniknout z této léčky,“ řekl jsem. „Otevřít bránu a zaútočit. Prorazit a přehnout do lesů.“

„Je jich víc než dvacet,“ namítl Kočka Langtry. „Když se ujmou velení, budu mít jen deset mužů.“

„Vojáci jsou nespolehliví,“ upozornil jsem ho. „Nesmíš jim důvěřovat. Budeme mít velké štěstí, když zůstanou nestranní.“

„Ach! Teď jsem v koncích! Mám pobít dvacítku bojovníků?“

„Ne,“ řekl jsem. „Musí to být jinak. Proti půlorkům vyjede těžce obrněný válečník na koni. Ty, Erharte. Budeš to ty. Oblékneš zbroj a osedláš válečného koně.“

„Já?“ Uhrovit mladíček několikrát nasucho polkl. Zapotácel se. „Já?“

„Ty. Máš koně, brnění, výcvik. Vyjedeš branou a rozprášíš je. My půjdeme za tebou. Proklestíš nám cestu a unikneme do Pustin.“

„Ne!“ zakvílel Erhart. „Nedokážu to!“

Klekl na kameny ochozu a hlavu opřel o zub cimbuří. „To nedokážu ...“

Celestina přiklekla k němu a opřela hladké bílé čelo o jeho uhrovitou tvář. „Vepříku,“ zašeptala, „Učitel má pravdu. Musíš to být ty.“

Říkala mu Vepříku? Znělo to něžně a tak nějak se to k němu hodilo.

Přiklekl jsem vedle ní: „Dnes je den, kdy se staneš skutečným válečníkem, Erharte,“ řekl jsem mu. „Oděj se zbrojí, vyprázdní svou mysl a pozvedni zbraň.“

„Vepříku... Musíš to udělat... Prosím...“

„Ah, zkusím to,“ vyhrkl konečně Erhart. „Kvůli tobě, Modrásku. Udělám to!“

Vstali zároveň a objali se. „Rychle,“ pobídl Erharta Kočka Langtry. „Není času nazbyt.“ Otočil se ke mně a zeptal se „Co uděláme s tímhle?“ mávl k třetímu vojákově.

Bylo to zvláštní dopoledne. Každou chvíli se někdo sháněl po mých radách.

„Poděpře Gilbertovu mrtvolu,“ řekl jsem. „Ať si támhleti myslí, že je Gilbert stále naživu,“ ukázal jsem přes údolí ke dveřím vojenské ubikace, kde postávalo několik postavíček.

„Hned to udělám, pane,“ vyhrkl snaživě voják. S odhodláním zdvihl zavalitou mrtvolu, skryl se za ni a mávl její rukou k ubikaci. „Můžete se spolehnout.“

Erhart, provázený Celestinou, vykročil ke schodišti. „Musím jít s ním,“ řekl Kočka Langtry. „Sám se nikdy nedokáže přistojit do zbroje ani osedlat koně. Dohlédnu na to a až vyjede, vyběhnu za ním a vyzkouším pár těch půl-skřetů.“

„Když mi sem přinesete luk a šípy, budu je odstřelovat shora,“ navrhl jsem.

„Ty umíš střílet z luku?“ podivil se Langtry.

„Proč bych měl umět střílet? Budu jen natahovat tětivu a pouštět šípy. Půlškřeti nebudou vědět, na čem jsou. Rozptýlí to jejich pozornost.“

„Přinesu ti luk,“ řekla Yolanda. „Až Erhart vyjede, odvedu sem princeznu. Donesu jeden luk i pro sebe.“

Odešli. Zůstal jsem na ochozu s vojákem, který stále podepíral Gilbertovu mrtvolu.

„Už ho neudrží, pane,“ zasípal voják. Z jeho hlasu jsem vycítil, že se jenom pokouší o sípání. Předstírá, že je unavený. Ve skutečnosti měl Gilberta opřeného o zub cimbuří.

„Ještě chvíli vydrž, chlapče,“ vybídl jsem ho. Přimhouřil jsem oči a pozorně si ho prohlédl. Mladý muž před třicítkou s mužnými rysy a fešáckým knírkem, který se jistě líbí dívkám. Teď byl ten knír splihlý potem. Napadlo mě, že jsme udělali chybu. Na ochozu, u rumpálu, jsem zůstal sám s tímhle pořízkem. Sice nám přísahal věrnost, ale...

„Ta císařova pečeť,“ nadhodil jsem, „byla pravá? Jsem starý člověk a nevidím dobře. Prohlédl sis pozorně tu pečeť, synku?“

„Byla pravá,“ vyhrkl. „Při Bledé paní matce! Neuposlechli jsme císařův rozkaz!“

Ztěžka polykal a pot mu odkapával z konečků knířů i z obočí. Věděl dobře, proč se císařovi říká Neodpouštějící!

„Jsme v pěkné šlamastyce, chlapče,“ zkusil jsem ho.

„Já vůbec nechápu, co se tady děje! Já jsem nic špatného neprovedl! Jen poslouchám rozkazy!“

„Tvůj velitel je mrtvý. Kdo ho má v případě smrti vystřídat?“

„Pověření má přece půlork!“

„Ano, to má. A já už vím, jak z toho vyvážneme.“

„Víš, jak z toho vyvážneme?“ vyhrkl.

„Ano. Až Kočka Langtry zmizí z dohledu, spustíš lávku a vytáhneš pár půlorků na hradbu.“

„Ach! Přesně tohle chci udělat,“ vydechl voják. „Ano!“ Udělal pohyb, jako by chtěl Gilberta pustit.

„Počkej!“ vykřikl jsem. „Ještě chvíli vydrž - než bude Kočka z dohledu!“

„Ale já ho nevidím!“

„Postává támhle u stáje. Chvilíčku postůj, chlapče. Podívám se dolů.“

Došel jsem až k němu, opřel se o zub cimbuří, jako bych se chtěl vyklonit. Voják se třásl strachem i odhodláním. Nepřál si žádné otálení - chtěl znovu spustit lávku a vytáhnout Rhiama Hügcha nahoru.

„Támhle,“ ukázal jsem do krajiny. „Podívej se.“ „Co je tam?“

„Nevidíš? Podívej se pozorně! Není to oddíl kopiníků s císařovou standartou?“

Natáhl jsem pravici mezi jeho hrudníkem a Gilbertovými zády: „Není to sám císař?“

Natahoval krk, div si ho nevykroutil. Ale já jsem neukázal prstem. Pravici, skrytou v dlouhém rukávu, jsem měl sevřenou v pěst a svíral v ní pazourkový nožik.

Ostřím jsem přejel vojákovi přes hrdlo těsně nad železným límcem. Podíval se na mne a obličej mu rázem zprůsvitněl. Z obou přeříznutých tepen mu v pulsech tryskala krev, uhnul jsem, aby mě nepotřísnila.

Chtěl něco říct, ale z rány na krku vyskákaly jen růžové bubliny. Pokusil se zaútočit, paže a nohy mu však vypověděly službu. Podklesl v kolenou, Gilbertova mrtvola se vyprostila z jeho sevření a přepadla mezerou v cimbuří na vnější stranu hradby. Voják padl na břicho na ochoz, zachvíval se v drobných křečích a zpod jeho těla vytékala krev.

Díval jsem se, jak umírá, prohlížel jsem si své dlouhé vousy, které už nebyly bělostné, ale zbarvené do ruda drobnými kapičkami, stejně jako přední část mého roucha.

Voják se stále zachvíval v křečích. Na protější straně údolí, v polovině výšky skalní stěny, stálo devět postavíček, devět zbývajících vojáků. Od těch, které Gilbert neprozřetelně odeslal pryč, už věděli, že před branou stojí půlorkové a vykazují se pečeti císaře. Viděli také, že Krysí ksicht Gilbert je mrtvý, stejně jako tři jejich kamarádi. I na tu vzdálenost jsem pozoroval jejich strach a nejistotu.

Měli strach z Kočky Langtryho.

Ale ještě víc se báli císaře a jeho děsivých trestů.

Bylo jen otázkou času, kdy seberou odvahu, zabijou Kočku Langtryho a otevrou půlorkům bránu.

Pak jsem zdola zaslechl křik. Hejno sluhů a služek tam doprovázelo Erhartova černého válečného koně. Nebo snad doprovázeli Erharta? Chlapec, oděný do plné zbroje, měl sice zadek v sedle a nohy ve třmenech, ale ležel v koňské hřívě jako poloprázdný pytel ječmene. Viděl jsem přilbu s chocholem i ramenní kryty. Všechny pláty, chrániče i puklice se blyštěly až přecházel zrak. Někdo musel být uvnitř toho železa a dost možná to byl Erhart.

V levici držel trojúhelníkový štít a v pravici krátké kopí se železnou násadou.

Po straně koňské hlavy šla Celestina a zdálo se, že chlapce povzbuzuje, či snad líbá jeho přilbu, možná oboje. O kus dál jistil celý zástup Kočka Langtry. Nervózně se rozhlížel a gestikuloval tasenou dýkou.

Kůň se zhrouceným jezdcem zmizel z mého zorného pole a proto jsem sešel po několika stupních hradebního schodiště, abych viděl k bráně. Yolanda a jeden ze starších sluhů tam zápolili se závorou, Erhartova hlava v přilbici s chocholem visela dolů až k Celestinině tváři.

Dva z vojáků před ubikací se konečně rozhodli. Pozvedli píky a rozběhli se ke schodišti. O chvíli později se k nim přidali tři další. A pak ještě dva. Vykřikl jsem, ale Kočka Langtry to viděl stejně dobře jako já. Několika skoky byl u brány a trhnutím uvolnil závoru.

Křídla vrat se rozevřela. Kočka plácl Erhartova hřebce plochou dýky přes zadek, kůň to vůbec nemohl cítit, protože měl tělo kryté silnou prošívanou přikrývkou. A venku už čekali půlorkové.

Dělo se příliš mnoho věcí najednou. Vojáci sbíhali dolů. Půlorkové se hrnuli pootevřenou bránou do Údolí, ale v cestě jim stál obrněný jezdec. Viděl jsem, jak se chlapec napřímil a pozvedl krátké kopí. Slyšel jsem řev půlorků, křik sluhů, kvílení služek i bolestné ržání válečného hřebce. Pak kůň prošel bránou a křídla vrat se za ním s třeskutím zavřela. Spatřil jsem Celestinu, jak ve svých lehkých modrých šatečkách běží po schodišti na hradbu, v náručí několik luků, přes záda a přes krk přehozené popruhy toulců naplněných šípů. Zahlédl jsem, jak jí po tvářích stékají slzy. Na druhé straně údolí spěchali vojáci dolů, ale do cesty se jim postavil Kočka Langtry.

Celestina vyběhla na ochoz a všechnu válečnou výbavu upustila na kamenné dláždění. „Vezmi si luk, Učiteli!“ vykřikla. „Musíme Erhartovi pomoci!“ Sama popadla ten nejdelší a nejsilnější a nasadila na tětívu šíp. Bokem se opřela o zub cimbuří a pokusila se luk napnout.

Natáhla tětívu sotva o půl stopy. Zoufale se zakousla do spodního rtu a zkusila to ještě jednou. Tětíva jí vyklouzla z prstů a práskla ji do předloktí. Šíp volně spadl dolů.

„Nedokážu to!“ vyjekla zoufale.

Odzdola, z prostranství před bránou, zazníval zvuk boje - křik půlorků a ržání hřebce, řinčení čepelí o pláty brnění.

„Počkej,“ křikl jsem na princeznu. Sáhл jsem do poházených luků a vytáhl ten nejmenší, vyrobený z rohů divoké kozy. Zkusmo jsem natáhl tětívu, šla velice lehce. „Vezmi si tenhle! Takhle - podívej - takhle se trží tětíva - dvěma prsty! Kde je Yolanda?“

„Yolanda je s Kočkou! Dej to sem! Střílej taky!“

Jaký smysl má učit Celestinu střílet z luku? napadlo mne. Ted? Vždyť už je pozdě! Jen chvílička postačí - půlorkové ubijí Erharta a vojáci Kočku Langtryho.

Dovolil jsem si rychlý pohled na druhou stranu Údolí. Dva vojáci, vyzbrojení pikami se tam hnali dolů ze schodů na Kočku Langtryho, jeho vyzáblá postava se vedle jejich blýskavých drátěných košil i přilbic jevila nepatrná. Pak ze strany vylétlo kopí a zasáhlo prvního z útočníků. Tam se čínila Yolanda.

Vzal jsem si další z luků, přes krk jsem si přehodil řemen toulce. Vyklonil jsem se přes okraj hradby. Oproti mým předpokladům se Erhart stále ještě držel v sedle, černý hřebec se točil dokola v chumlu půlorků a bil kolem sebe kopyty, Erhart krátkými a úspornými pohyby bodal po svých nepřítelích. Už to nebyl ten vyděšený mladíček, ale rozlícený, obrněný bojovník, vytrvalý a nezranitelný. Zdálo se, že je úspěšný. Pár půlorsků se pokoušelo odplazit z bojiště.

Celestina do té změti střílela šíp za šípem, bez rozmyslu a zdánlivě bez užitku. A přece už si půlskřeti všimli, že je shora kdosi ostřeluje a to oslabilo jejich soustředění.

Chytil jsem tětivu dvěma prsty, napjal jsem ji až k lícni kosti. Pustil jsem šíp. Kovaný hrot shora prošel vyholenou hlavou jakéhosi zmetka. Překvapilo mě to. Nevzpomínám si, že bych byl kdy bojovníkem.

Zkusil jsem svou šťastnou střelu zopakovat. Vyslal jsem další šíp. Ten udeřil jiného půlskřeta do zad. Sice neprošel skrz železné destičky brigantiny, ale rozptýlil půlorkovu pozornost. Ohlédl se a vzápětí ho do líc zasáhla zubatá podkova na kopytu Erhartova hřebce. Střílel jsem dál. Tětiva mi kreslila rudé pruhy na vyhublém předloktí, opeření šípů mi páralo kůži mezi palcem a ukazovákem levičky. Vyslal jsem šíp ještě mnohokrát a dvakrát jsem zasáhl - jednou stehno a podruhé rameno. Jiný půlork mezitím schytl zásah kopím do prsou. Ozubené podkovy rozdupávaly ležící postavy na krvavé cucky.

Pak přišla ta chvíle, kdy se na ohoz přihrnula udýchaná Yolanda a chopila se dalšího luku. Dole vyrazil Kočka Langtry závoru, otevřel bránu a vyběhl ven. Útok půlorků se zlomil. Jezdec v zářícím brnění se v jejich očích změnil v neporazitelného poloboha, ve vratech se zubí Kočka Langtry a shora prší déšť šípů. Obrátili se na útek. Běželi, aby vyhledali úkryt pod stromy.

Neviděli, že Kočka Langtry, tisknoucí si ruku k boku, klesl před bránou na kolena, vyčerpaný až k mdlobám. Nevšimli si ani, že válečný hřebec, pobodaný a posekaný čepelími, odfrkuje krvavou pěnu a kleká na přední nohy.

Já a Yolanda jsme poslali za půlorky ještě pár šípů, zatímco Celestina už pádila po schodech dolů a před bránu.

Spěchali jsme za ní. Na druhé straně údolí leželo na schodišti pár poházených postaviček v drátěných košilích, kamenné stupně ztmavly jejich krví. Mezi vraty popadal Kočka Langtry dech a udílel pokyny sluhům.

„Jídlo!“ vykřikoval přerývaně. „Ahhh! Přikrývky! Vak s vodou! Ahhh-há! Urgahgggll! Hodte sebou! Ah! Stařečku, takový boj! Jsem! Ahh-há! Neviděl!“

Erhart, prostovlasý a bez přilby, bezcílně přecházel po bojišti a ratištěm kopí šťouchal do rozdupaných mrtvol.

Celestina se mu tiskla k boku, objímala ho kolem pasu, ale on si jí nevšímal. Jenom tam tak chodil, botami šlapal do krvavých kaluží, od jedné mrtvolky k druhé. Černý hřebec ležel na boku a tichounce ržál, znělo to jako pláč.

„Ach, Vepřiku, co se to děje,“ nařikala Celestina. „Co se to stalo! Co s námi jen bude. Musíme domů. Domů za otcem.“

Do toho vykřikoval Kočka Langtry své: „Vak s vodou! Chléb a sýr! Ahh-há! Ugguragg! Spěchejte!“

Pach krve se přebíjel se smradem žaludečních šťáv i výkalů z rozpáraných střev a nad tím vším kroužila mračna much.

Dodělávající kůň tichounce nařikal. Yolanda stála ve vratech s pootevřenými ústy. Do této chvíle zabíjela vojáky i půlorky, ale děsivá scénérie s rozdupanými mrtvolami jí vyrazila dech.

Sluhové i kuchařky přivlekli veliké vaky nacpané vším potřebným.

Kočka Langtry stále ještě nemohl chytit dech. Sípál, zalykal se, tiskl si dlaň pod žebra. „Á-ahhh! Popadněte to! Erharte! Yolando! Stařečku! Musíme jít!“

Yolanda ho chytila za rameno a udeřila ho plochou dlaní do tváře: „Proč to všechno? Co se děje? Proč tolik mrtvých?“

„Ah! Vyslala mě Císařovna matka! Ah-háá! Uvěznili ji! Musíme zachránit! Há-ahh! Princeznu!“

„Cože? Uvěznili Císařovnu matku? Jsi lhář! Kdo by si to dovolil?“

„V Raiggiu! Se dějí! Áhah! Hrozné věci! Zatýkáni! Popravý! Musíme jít! Haaaa! Vy tam! Vy sluhové a služby!“

Zabedněte se! Zavřete se! Půlorkové jdou shora!“

Langtryho žebra se přestávala tak prudce zdvihát, jeho dech se uklidňoval. Klopýtavě jsem se rozběhl k Erhartovi, bloudícím po bojišti. Třesoucími se prsty jsem začal rozepínat přezky na jeho zbroji. „Erharte! Chlapče! Prober se! Musíš to všechno shodit! Musíme pryč!“

Zápasil jsem s přezkami a z druhé strany mi pomáhala Celestina. Táhlí jsme Erharta k lesům, na opačnou stranu než uprchli půlorkové, za námi spěchal Kočka Langtry a Yolanda, každý z nich vlekl dva velké rance. Na čáře lesa jsme se naposled ohlédlí - ze zakrváceného bojiště s obrovským dodělávajícím hřebcem se táhla cestička poházených kovových součástí plátové zbroje.

Zastavili jsme se, abychom přerozdělili náklad. Langtry a Yolanda si vzali po jednom ranci, třetí dali Erhartovi. Obsah čtvrtého, což byly přikrývky, jsme rozdělili mezi mne a Celestinu. S hrůzou jsme zjistili, že nemáme téměř žádné zbraně.

Erhart si ponechal krátké kopí, Langtrymu zbyla jedna z jeho dlouhých dýk a dva vrhací nože, mně pak pazourkový nožík. Yolanda jakousi náhodou držela luk a přes rameno měla přehozený toulec s šesti šípy, na opasku zavěšenou dýku. Byla to žalostná výzbroj pro tlupu dobrodruhů.

Ve zmatku jsme pak spěchali dál.

Údolí, v němž jsme měli dočasný domov, se nacházelo v zalesněné pahorkatině, předsazené před rozsáhlou močálovitou zemí. Tato pahorkatina formálně náleží vévodství Barro, ale je jen nepatrně osídlená. Chudé lesy i kamenité louky neposkytují obživu ani lovcům, ani zemědělcům. Věděli jsme, že jižně od Údolí je několik pasteveckých osad.

Po třech nebo čtyřech mílích putování smíšeným lesem, v němž rostly převážně duby, břízy a borovice, jsme naprosto a neodvolatelně zabloudili. Okolní krajina byla stále stejná - stromy, deštěm vymleté rýhy, křivolaká koryta potůčků, palouky porostlé vysokou trávou. Náhle Erhart vykřikl: „Modrásku! Ty jsi zraněná!“

„Hej, zastavíme,“ zavelel Kočka Langtry.

Posadili jsme se kam se dalo a začali zjišťovat rozsah princezniných zranění. Celestina měla nohy do krve rozedřené. Její opánky byly vhodné k přecházení po upravených chodnicích v Údolí, ale určitě se nehodily k přelézání vývrátů či k přecházení kamenitých potoků.

Yolanda ji omývala krev vodou ze zásobního vaku a já s Kočkou jsme prohlédli Erharta. Chlapec se stále pohyboval jako ve snách, bylo možné, že má nějaké závažné vnitřní zranění. Prohnatal jsem mu tělo, prozkoumal hlavu. Hoch byl samá modřina, otoky a šrámy, jeho tělo hrálo všemi barvami, ale zdálo se, že nemá žádné skutečně vážné zranění.

Ovšem zmlácený byl dokonale.

Zároveň jsme také zjistili, jak jsme na putování Pustinami přistrojeni. Nejlépe na tom byl Kočka Langtry ve svých kožených kalhotách, a pěšáckých botách. Mně zůstalo mé roucho a sandály obuté na boso, ale já nic jiného nepotřebuji. Erhart byl oblečený do dlouhé prošívané halenky a prošívaných nohavic, obuté do jezdeckých bot, v nichž mohl ujít i nějakou tu míli.

Ale Celestina - modré šatečky měla roztrhané na cáry a opánky k ničemu.

Yolanda, když skončila s ošetřováním princezniných nohou, si věděla rady. „Ah, má paní, promiňte. Samozřejmě vám dám své boty.“

Hned začala zouvat pohodlné kotníkové boty z šedé kozinky.

„A co šaty? V těchhle je princezna, s odpuštěním, polonahá,“ popíchl ji Kočka. Snad to myslel žertem, ale Yolanda sebou škubla, jako by ji uškolil. Trhanými pohyby rozepjala pás, přetáhla šedé plátěné šaty přes hlavu a podala je Celestině. Zůstala bosá, téměř nahá, jen v bederní roušce.

Mladá, silná, svalnatá, ale zaoblená ve všech těch ženských místech. Zůstal jsem na ni zírat, brada mi spadla až na prsa. Co se to se mnou dělo? Samozřejmě vím, co jsou ženy, vždyť jsem doktor, léčitel i anatom. Ale mé tělo reagovalo. Co to mělo znamenat?

Přiblížil jsem se snad i já, v době svého mládí, k ženě jako muž? Nepamatoval jsem si. Jsem starý člověk a dávno už jsem zapomněl na nějaké obcování se ženami.

Když si Yolanda všimla, jak na ni civím, zakryla si prsa, přidřepla na paty a celá se schoulila do sebe. Sáhл jsem do rance pokrývek pro jednu z nich. Ve středu pokrývky jsem nožikem prořízl látku.

„Tady máš,“ podal jsem pokrývku dívce. „Tohle si můžeš obléci.“

Strčila hlavu do díry, tkanina jí spadla na ramena. Přetáhla si okraje kolem boků, přepásala pásem a rázem byla oblečená. Vděčně se na mě usmála.

Celestina se mezi tím obula a přes své potřhané šaty oblékla Yolandiny šedivé. Yolanda nazula její opánky. „Když budu dávat pozor, kam šlapu, půjde se mi v nich dobře,“ špitla jen.

„Vůbec nemusíme nikam chodit. Můžeme zůstat tady,“ navrhl Kočka Langtry. „Utáboříme se, přečkáme pár dní.“

„A co půlorkové? Jsou nám v patách!“

„Nenajdou nás. Neumějí číst stopy. Jsou z města, stejně jako my.“

„Rhiam Hügh je z Hengerone,“ namítl jsem. „Kdysi byl dobrým stopařem.“

„Před čtvrt stoletím.“

„Já chci vědět!“ vykřikla Celestina. „Chci vědět, co se tu děje! Proč utíkáme? Proč se bijeme s otcovými nejvěrnějšími služebníky?“

„Musíš mi věřit, vznešená,“ pokusil se ji uklidnit Kočka, ale ona vykřikla znovu: „Ale já to musím vědět! Já tady přece velím! Musím znát všechny skutečnosti, abych se mohla správně rozhodnout!“

Kočka Langtry se rozpačitě podíval na Erharta a pak na mě. Sám sebe sice považoval za náčelníka, ale neuvědomil si, že je to Celestina, která poroučí a přikazuje. Toto poznání ho uvedlo do rozpaků. Šklebil se, legračně špulil rozetnutý horní ret. Pak zavrněl: „A co chceš vědět, vznešená?“

„Řekni mi, proč jsi přišel do Údolí.“

„Poslala mě Císařovna matka, tvá babička, vznešená. Řekla - za každou cenu zachraň Celestinu, protože pokud ona zemře, krv císaršského rodu vyschne.“

„Jaké nebezpečí mi hrozí?“

„Já nevím, vznešená. To já nevím.“ Pak Kočka Langtry vybuchl: „Chceš vědět pravdu, vznešená? Chceš? Pravda je taková, že Císařovnu matku zatkli a uvěznili, hned poté, co mi nařídila zachránit princeznu. Uprchl jsem jen díky tomu, že jsem skočil z hradb do moře a nechal se odnést přílivem. Půl dne jsem strávil ve vodě a obeplouval Raiggio.“

„Cože? Zatkli a uvěznili babičku? Kdo?“

„Cožpak já vím? Mořští lidé uzavřeli přístav, ale císař proti nim neposlal své čluny. Vůbec nevyšel ze svých pokojů. Říká se, že byl otráven jakýmsi spiklencem a že bojuje o život.“

„Můj otec byl otráven a bojuje se smrtí?“ zeptala se Celestina.

„Tak se to v Raiggiu říká. A povídá se také, že byla tajně utvořena mocná klika spiklenců, která čeká na to, až bude znovuvzkříšen černokněžník Orichalkian, buď proklete jeho jméno. Spiklenci jsou připraveni na jeho příchod a urovnávají cesty k tomu, aby byl uveden na císařský trůn... Jenom opakuji, co se povídá! Věř mi, vznešená - já nepatřím ke spiklencům!“

„Ah... Učíteli - kdy nastane zatmění slunce? Kdy má být znovuvzkříšen černokněžník Orichalkian?“

„Pozití,“ řekl jsem jí. „Pozití nastane noc uprostřed dne.“

„Říká se, že černokněžník potřebuje k znovuvzkříšení svůj amulet. Amulet ve tvaru kruhu, složeného ze čtyř půlkruhů, který je střežen démonem ve Věži z kostí.“

„Tak se to říká,“ potvrdil jsem. „Ale, princezno, jsou to jen pověsti. Povídačky! Výmysly! Nikdo, ani černokněžník Orichalkian, nemůže být přivolan ze světa mrtvých.“

„Povídačky, výmysly,“ opakovala svým sladkým hlasem. „Ale já si nemohu dovolit považovat tyto... věštby za výmysly. Můj otec prožívá nejhorší čas své vlády a já udělám vše, abych mu pomohla. Věž z kostí - ta je někde tady v Pustinách, ne?“

„Pustiny jsou obrovské, princezno,“ řekl jsem. „Bažiny, hory, lesy... Věž z kostí může být od nás vzdálena desítky, možná stovky mil.“

„Musíme najít Věž z kostí a zničit démona i talisman!“

„Jak?“ zavrtěl jsem hlavou. „Ušli jsme sotva pět mil a jsme na konci sil. Jak máme hledat Věž z kostí uprostřed lesů?“

„Něco mám,“ sáhl Kočka Langtry pod kazajku. „Včera jsem prohledal Gilbertův pokoj a tohle jsem našel.“ To, co nám dal, byl zažloutlý pergamen. Rozložil ho a my jsme uviděli nakreslenou mapu.

„Tohle je Údolí!“ vykřikla Celestina. „A tady - to je Věž z kostí! Jsme blízko!“ Podíval jsem se také. „Podle téhle mapy nás vedl Gilbert do Údolí,“ připustil jsem. „Zdá se, že do Věže z kostí je odsud opravdu jen dvacet mil, možná ani to ne.“

Celestina mlčela. Přemýšlela. Po chvíli zdvihla oči a oznámila nám: „Já už to vím.“

„Co víš, Celestino?“ zeptal jsem se.

„Vím, jak je to s půlorky. Jsou to nízcí tvorové, stvoření Zla. Když byl můj otec otráven, vycítili, že vláda Císařství je oslabena a přiklonili se k silnějšímu... tedy alespoň tak si to oni myslí. Vyдали se k Věži z kostí, aby se přidali k černokněžníkovi, až bude přivolán.“

„Hm,“ řekl jsem, „Proč nešli rovnou k Věži? Proč se zdržovali nějakým bojem v Údolí?“

„Nezdržovali se bojem,“ vysvětlila Celestina. „Mysleli, že vše proběhne hladce. Měli listinu opatřenou pečeti mého otce. Ta pečeť byla nepochybně pravá, stejně tak ji nepochybně získali lstí.“

„Hm, Celestino, kdybychom měli hodinu řečnictví a řečnických triků, řekl bych ti, že postupuješ bezchybně. Ale neodpověděla jsi na otázku, proč se půlorkové zdržovali zacházkou do Údolí.“

„Chtěli mě,“ prohlásila princezna vážně.

„Cože?“

„Ve Věži z kostí sídlí démon a ochraňuje amulet. Aby amulet odevzdal, musí být nasycen krví. Krví panny. Nejlépe panny vznešeného rodu. Půlorkové mě chtěli obětovat a tím zajistit příchod černokněžníka.“

„Ach!“ vydechl jsem. „Vždycky jsi byla výborná v logice, Celestino. Dedukuješ bezchybně - a já nedokážu přijít na to, jestli jsi někde neudělala chybu.“

„Ale oni udělali chybu!“ vykřikla princezna. „Přepočítali se! My budeme u Věže z kostí před nimi a zničíme démona! Zničíme talisman a černokněžník zůstane navždy v říši mrtvých!“

„My?“

„Je tady snad málo válečníků? Erharte! Vyjel jsi proti nevidané přesile a zahnal jsi nepřátele na útěk! Kočko Langtry! Nikdo nepochybuje o tom, že jsi jeden z nejlepších bojovníků, jací kdy chodili po zemi. Yolando, má drahá společnice - i ty jsi dost dobrá v umění zabíjet. A já vás povedu, budu vám velet. Stejně jako můj otec před čtvrt stoletím - tak i my rozdrtíme nepřátele.“

„Je tu jeden problém,“ upozornil ji Kočka Langtry. „Mám pocit, že nedokážeme najít Věž z kostí.“

„Jak to, že nedokážeme? Máme mapu - a Učitel nás povede podle ní.“

Všichni se podívali na mne, většinou s nadějí, že řeknu, že mapa je k ničemu a že se podle ní jít nedá. Ale já jsem poklepal na zákres: „Tady a tady, na těch vrcholcích - to vypadá jako orientační body, zřícené věže, viditelné z dálky. Musíme vyjít nahoru a rozhlédnout se. Já je neuvídím, jsem starý člověk a oči mi neslouží - ale vy mi povíte, kde jsou. Pak, když budeme mít štěstí, najdeme zbytky těchto starých cest.“

„Ano,“ souhlasila Celestina. „Vyjdeme na vrchol. Půjdeme hned teď!“

„Půjdeme tudy,“ ukázal jsem vzhůru do kopce.

Zpočátku jsme se prodírali houštinami. Kočka Langtry rejdl před námi a hledal schůdnou cestu. Později odpoledne jsme vyšli do vysokého lesa, kde nám v chůzi bránily jen trsy kapradin. Směřovali jsme stále do svahu. Cestou jsme našli bystře uhánějící potůček, utišili jsme žížeň a znovu naplnili kožený vak.

Na konci odpoledne jsme vystoupali až na vrchol. Ne, žádný rozhled do krajiny se nekonal, temeno kopce bylo porostlé vysokými stromy. Ale mezi kmeny buků a bříz jsme našli jednu z těch staveb, zakreslených na plánu. Veliký kamenný stolec - čtyři štíhlé pylony, vysoké asi šest stop, na nichž byla položena kamenná deska.

„Tohle je dobrý počínek,“ řekl jsem. „Našli jsme orientační bod. Zítra už půjdeme mnohem jistěji.“

„Zítra? Můžeme jít dál ještě dnes,“ ohradila se Celestina.

„Zítra,“ potvrdil jsem. „Jsme unavení a musíme si odpočinout. Rozděláme oheň, najíme se...“

Utábořili jsme se poblíž onoho kamenného stolce. Neúnávný Kočka Langtry kamennou stavbu prozkoumal a oznámil nám, že v horní desce je vytesána mělká miska, z níž vedou ke všem čtyřem okrajům žlábků. „K čemu to všechno je?“ podívoval se.

Věděl jsem, že horní deska je obětní kámen a žlábků slouží k rozvádění krve obětovaných tvorů. Mlčel jsem však. Celý den byl příliš zlý na to, abych k němu přidával nějaké krvavé historky.

Ukázalo se, že není v našich silách rozdělát oheň - do našich zavazadel nikdo nepřidal křesadlo. Kočka Langtry strávil nějaký čas křesáním dýky o křemen, jiskry z toho sice vyskakovaly a byly v houstnoucím šeru stále jasnější, ale plamen nevzlál.

„Orkové a elfové dokážou rozdělávat oheň třením dřev,“ poznamenal Erhart.

„Orkové a elfové ano,“ souhlasil jsem, „ale my ne.“

„Nemohu pochopit, že půlorkové zradili otce,“ řekla Celestina zamyšleně.

„Nenávidím půlorky,“ zasmál se řezavě Kočka Langtry. „Vždycky jsem to musel tajit, ale teď už to můžu říct: nenávidím je. Hnuší se mi“

„Také je nenávidím,“ připojil se Erhart. „Je to tak. Vždycky jsem je nenáviděl.“

„Půlorky nenávidí každý,“ řekl jsem.

„Ano, nenávidí je každý,“ přidala se Celestina, „ale můj otec je vyznamenával přede všemi. Věřil jim jako nikomu jinému.“

„Tvůj otec, Modrásku,“ pronesl Erhart hořce, „půlorky přímo hýčkal.“

„Proč jim tak důvěřoval, Učitelí?“ obrátila se na mě Celestina. „Proč půlorkům věřil, když je ostatní nenáviděli?“
„Půlorkové jsou zatíženi dědičným hříchem,“ pokrčil jsem rameny.
„Pověz nám o tom,“ vybidla mě Celestina. „Musíme přece znát všechno o svých nepřátelích.“
„Je to dlouhý příběh, ale my máme čas. Povím vám ho. Před zhruba půl druhým stoletím se průzkumný oddíl Šesté legie prodral bažinami daleko na sever, až k místu, kterému se říká Hráz a které se nachází uprostřed orcigardských bažin. Onen průzkumný oddíl tvořily asi dvě stovky mužů a jejich rozkaz zněl dojít těmi zatracenými bažinami tak daleko, kam až to půjde a tam vybudovat opěrný bod. Došli tedy k Hrázi.. Hráz je obrovská a oni se uchytili na jejím severovýchodním okraji. Našli tam staré, avšak dosud použitelné opevnění. Opravili hradby, zbavili je vegetace a připravili se k přezimování. Vyslali hlídku s hlášením, že rozkaz byl splněn a opěrný bod je vybudován. Jenže hlídka nikdy neprošla bažinou, patrně byla pobita orky.
Průzkumný oddíl přezimoval v bažinách. Následujícího jara přišel onen den, kdy byla Šestá legie rozpuštěna, vojákům byla přidělena půda a území bylo rozděleno do dvou částí, jen formálně podléhajících Říši - tehdy vzniklo vévodství Barro a království Arkastie. Na průzkumný oddíl se zapomělo, na ty dvě stovky mužů v bažinách si nikdo nevzpomněl. Odesali je. Řekli si, že ony dvě stovky vojáků padly za obětí bažinám a orkům.“
Podíval jsem se po svých posluchačích - zdálo se, že je příběh zaujal. A tak jsem pokračoval.
„Ale průzkumníci žili dál a plnili rozkaz - drželi opěrný bod, opevněné sídlo, které nazvali Hengerone. Bojovali s orčími klany. Orkové jsou krutí bojovníci, ale průzkumníci byli ještě nelitostnější. Bojovali a vítězili. Potřebovali jídlo - brali si ho od poražených orků. Potřebovali nové bojovníky. Nutně potřebovali ženy, které by jim nové bojovníky porodily. Ale z velitelství Šesté legie nepřicházely žádné rozkazy. A tak si vojáci brali orčí samice a obcovali s nimi.“
„Jak odporne,“ vyhrkla Celestina.
„Odporne? Ti vojáci plnili rozkaz - zřídili opěrný bod a drželi ho. Drží ho dodnes. Obyvatelé Hengerone si v těch drsných končinách uhájili právo na život. Jejich potomci, míšenci lidí a orků, tam žijí stále. Říká se, že kupují lidské ženy i elfky od obchodníků s otroky. Hlad po samicích, touha po rozmnožování v nich nikdy nevyhasly.“
„Jak se mohl můj otec spojit s takovými zrůdami?“ vzdychla princezna.
„Nesud' přísně, Celestino,“ napomenul jsem ji. „Oni nejsou dobří ani špatní. Říkal jsem ti, že není dobro a není zlo - jsou to jen dva pohledy na jednu a tu samou věc. Ani půlorkové, kteří vtáhli s tvým otcem do Raiggia, nebyli špatní. Vždyť tenkrát byli oslavováni jako hrdinové!“
„Hrdinové!“
„Ano! Tenkrát ještě nebylo mezi Císařem a jeho družinou žádných rozporů! Půlorkové byli oslavováni stejně jako střelci elfského prince Skjúwinka! Stejně jako zloděj Gilbert Krysi ksicht! Tak jako černokněžník Orichalkian, budiž prokleta jeho jméno!“
„To není pravda!“
„Ano, je to pravda. Alex Damian naverboval v Hengerone oddíl půlorků a ti s ním táhli na Raiggio. A on se jim odvděčil! Dal jim to, po čem půlorkové touží nejvíce - dal jim ženy! Lidské ženy! Ah, císař Alex Damian je nevyslovitelně moudrý státník. Tehdy však jednal až nepředstavitelně rafinovaně. Dal půlorkům ženy a zavázal si je. Dal jim ženy a tím vzbudil nenávisť lidí. Takové zrůdy že obcují s lidskými samicemi? Tím císař jen utvrdil věrnost půlorků. Jejich životy závisely jen a jen na něm! Kdyby císař spadl na lovu z koně a srazil si vaz, rozzuřený dav by půlorky v mžiku roztrhal na kusy. Proto se stali nejvěrnějšími císařovými strážci...“
„Nikdy jsem se na to nedíval takhle,“ zahučel po chvíli Kočka Langtry.
„Vojáci splnili rozkaz,“ šeptal Erhart, „jejich potomci byli půlorkové... Císař je podporoval proto, že je všichni nenáviděli...“
Proč se tomu ale všichni tak divili? Mně osobně se to zdálo očividné.
Na noc jsme rozdělili hlídky - Erhart, pak Kočka Langtry a nakonec Yolanda. Nabídl jsem se také, ale nechali mě spát. Ráno jsem zjistil, že ve skutečnosti drželi hlídky jen chlapec a bojovník. Tak se potají dohodli - nechali spát i Yolandu. Snad se k ní chtěli zachovat kavalírsky, možná jí nedůvěřovali.

Podle náčrtku jsme to měli k Věži z kostí nějakých patnáct mil přímou čarou. Jenže my jsme přímou čarou jít nemohli - v nepřehledném terénu bychom byli ztratili směr a zabloudili. Naštěstí mělo nastat zatmění slunce až zítra. Měli jsme k dispozici ještě jeden den.

Od kamenného stolce jsem vedl výpravu na severovýchod - tam byla zakreslena stará dlážděná cesta a tam jsme také její zbytky našli. Bez větších potíží jsme sešli do údolí a pak stoupali do protějšího svahu. Všichni jsme se přiblížili k hranicím svých sil. Erhart i Kočka Langtry byli unaveni včerejším bojem i nedospanou nocí. Celestina nedokázala vzdorovat námaze. A já - já jsem starý muž a mnoho sil mi nezbývá. Jediná, která by snad měla oplývat čínorodostí, byla Yolanda, ale ta se táhla až vzadu za námi, často jsme na ni museli čekat. Stěžovala si, že ji v princezniných opáncích zraňují kameny.

Čekal bych víc od princezny osobní strážkyně.

V polovině odpoledne nás zbytky dlážděné cesty zavedly do zvláštního háje bělokorých buků. Řekl jsem zvláštního? Z toho háje dýchal klid. Bezpečí. První to vyslovil Erhart: „Zůstaneme tady na noc, tady se nám nic nestane.“

Pod stromy rostla hebká tráva a barevné květiny. Rozsadili jsme se do stínu a vybalili jídlo - od včerejška se naše zásoby povážlivě ztenčily. Netrápilo nás to. Nikdo to neřekl nahlas, ale jaksi jsme počítali s tím, že zítra, během zatmění slunce, se naše životy dramaticky promění. Budeme mít větší starosti než nějaký kus žvance!

Kočka Langtry se položil naznak a vzápětí usnul. Události posledních dnů daly zabrat i tak nezdolnému chlapíkovi.

Oproti nám měl za sebou ještě dlouhou, rychlou a vyčerpávající cestu z Raiggia. Věděl jsem, že každý muž má hranici svých sil. Pokud se namáhá až k této hranici a ještě dál, něco v něm praskne a síla se zlomí. Trvá pak dlouhý čas, než se

znovu obnoví, někdy se to už nepodaří nikdy. Často se zlomí i mužova sebedůvěra a s ní i charakter.

Kočka Langtry se nebezpečně přiblížil k bodu zlomu.

Nechali jsme ho spát. Erhart si sedl bok po boku s Celestinou, na plátěný ubrousek položili chléb a sýr a krmili se malými kousky. Yolanda se posadila opodál, rozhlížela se, jako by na něco čekala. To ona uviděla přichozí.

„Támhle! Táhle!“ vykřikla a vyskočila na nohy. Ukazovala mezi stromy a levičkou sáhla po dýce, položila dlaň na jilec, ale zbraň nevytáhla. Erhart

vstal, ubrousek s jídlem spadl do trávy. Hmátl po kopí: „Co se děje? Kde je kdo?“

Neviděli jsme nic. Yolanda vypadala stále vyděšenější, rozhlížela se po háji a ukazovala prstem: „Tam! Táhle! A tam!“

A pak se náhle na pozadí lesa vyloupily postavy v šedých pláštích, některé sotva dvacet kroků od nás. Jak se k nám mohly tak nepozorovaně přiblížit?

„Elfové,“ vydechl jsem. „Klid, Yolando, to jsou elfové.“ Ale vůbec jsem nebyl klidný.

Kočka Langtry se protrhl z dřimoty a vyjeveně koukal kolem sebe.

Přichozích bylo něco kolem desítky - většinou zahalení v pláštích a s kápěmi na hlavách, přes ramena přehozené řemeny toulců se šipy. Pod rozevřenými plášti bylo vidět oblečení z jelenice, na švech rozřezané do třísní. Jen tam tak stáli a mlčeli. Neviděli jsme jejich oči - buď byly skryty ve stínu kápí, nebo zacloněny dlouhými popelavými vlasy.

Pak se na jiné straně oddělila od bělokorého kmene vysoká klátivá figura a vykročila k nám.

Tento elf na sobě neměl plášť, jen halenu z jelenice s třísněmi až ke kolenům, na nohách vysoké mucklutiny. Na zádech měl zavěšený obrovský dvouruční meč. Oslnivě bílé vlasy se mu ježily kolem hlavy jako svatozář a trčely z nich dvě dlouhé špičaté uši. V ruce držel plátěný pytel pokrytý tmavými skvrnami.

„Jsem Skjúwink,“ oznámil nám. Usmál se a ten úsměv odhalil, že část zubů už dávno opustila jeho ústní dutinu. Úsměv také zkrabatil kůži kolem rtů i očí do drobných vrásek. Ten elf byl starý, což znamenalo, že mu mohlo být sto padesát, ale i více let. Nicméně se držel zpříma.

„Jsem Skjúwink,“ zopakoval. „Co vás přivádí do těchto nehostinných končin, dobří lidičkové?“

Měl řezavý hlas a slova odsekával jako sekerkou, což bylo v protikladu s jeho rádobybásnickým způsobem vyjadřování. Sálala z něj síla a autorita.

Mlčeli jsme, tak nás příchod elfů zaskočil. Mohli nás zmasakrovat, aniž bychom si jich vůbec všimli. Říká se, že elfové jsou k lidem přátelští. Většina elfů. A co tihle? Co jsou zač?

Popošel jsem vpřed a pokusil se navázat rozhovor: „Ah, překvapili jste nás. Jako kdybyste se zhmotnili ze vzduchu.“

Skjúwink na mne otočil kolozubý úsměv. „Starý muž!“ vykřikl. „Stařík! Stařec shrbený předlouhým plodným životem!“

Proč ho asi zavál Osud do Pustin? A jeho doprovod? Mladička dívenka a tři ospalí bojovníci? Což neznáte příběh o malém zajičkovi? Malý zajiček vyšel na palouk a skotačil mezi barevnými květy. Honil se za motýly a byl šťastný.

Přestal dávat pozor! A pak přišel vlk a nepozorného zajička sežral! Chcete dopadnout jako malý nepozorný zajiček?“

Slova se z něj řinula jako dešťová voda z tlamy kamenného chrliče. Co nám chtěl? Vysmíval se nám? Jistě, byl to výsměch. Smál se nemotorným, bezmocným tvorům, které nalezl uprostřed divočiny. A smál se dál.

„Dnes je váš šťastný den, lidičkové. Starý Skjúwink chodí Pustinami a ochraňuje pocestné. Mé srdce přetéká radostí - dostalo se mi cti jít na pomoc starému příteli. Již zítra! Ah, vy jistě jdete stejným směrem! Všichni putují k Věži z kostí!“

Jen o kousek dál najdete starou dlážděnou cestu a ta vás dovede přímo na místo! Ale pozor, zajičkové! Nejste sami!

Nejste sami! Skřeti už začali vylézat! Skřeti vylézájí!“

Hodil mi k nohám plátěný pytel. „Vlci jsou vám v patách, nepozorní zajičci. Ale starý Skjúwink je zahlédl, když otevírali tlamy. Přijměte ode mne dar. Žijte v míru, lidičkové - a dávejte na sebe pozor!“

Otočil se a vracel se zpět mezi bělokoré kmény, jeho bojovníci se rovněž obrátili a odcházeli. Znovu jsem byl svědkem zvláštní elfské magie. V jednu chvíli tu byli - a náhle zmizeli. Jako plamen sfouknuté svíce.

Zůstal tu po nich jen plátěný pytel.

Erhart se shýbl, rozvázal tkanici a vysypal obsah do trávy. Celestina se rozječela hrůzou. Do barevných květů se vykulily čtyři useknuté hlavy.

Hlavy půlskrětů. Tu jednu jsem znal. Měla prázdný levý oční důlek a líci zhyzděnou rozšklebenou, špatně sešitou a zanícenou ránou.

„Půlskrěti!“ kvílela Celestina. „Stopují nás! Jsou nám v patách!“

Erhart ji chytil do náruče a utiňoval ji: „Už je to pryč, Modrásku. Jsou mrtví! Elfové je zabili.“

„Odneste to pryč! Odneste to!“

Kočka Langtry nastrkal hlavy zpět do pytle a vše odnesl někam z dohledu. Celestina se pozvolna uklidňovala.

„To byl Skjúwink,“ řekl jsem. „Císařův přítel.“

„To nemohl být on,“ zašeptala Celestina. „Skjúwink, elfí princ, je krásný jako... jako mladý bůh. Tohle nebyl on.“

Bláznivý stařec...

„Myslím, že to byl on,“ řekl jsem. „Legendy někdy lžou... Často lžou...“

Kočka Langtry se vrátil, sesedli jsme k jednomu z velkých kmenů. Pod korunami se šíralo.

„Vyprávěj o Skjúwinkovi, Učitel,“ vybídla mě Celestina. „Pověz nám legendu.“

Pokrčil jsem rameny: „Znáte to všichni. Je to příběh Alexe Damiana, císařova syna, tvého otce, Celestino. Byl následníkem trůnu. Sotva dvacetiletý měl převzít žezlo i korunu. Jeho strýc ho obvinil z otcovraždy a poslal vojáky, aby ho zatkli. Alex Damian uprchl z Raiggia na poslední chvíli a nebylo by se mu to povedlo, kdyby nezískal pomoc Gilberta, zloděje a vraha. To Gilbert, zvaný také Krysí ksicht, pomohl Alexovi uniknout před pochopy jeho strýce. Uzurpátor, jehož jméno bylo prokleté a zapomenuto, se nechal korunovat císařem a poslal za Alexem jak vojenské oddíly, tak nájemné vrahy.“

Teprve teď, když jsem příběh vyprávěl vcelku, jsem si uvědomil, že je starý, prastarý. Předurčený hrdina, neprávem

obviněný, pronásledovaný, který se obklopí družinou výjimečných přátel. A přece se to takhle událo, nedávno, před dvěma desítkami roků. Pokračoval jsem dál.

„Alex Damian uprchl do Pustin. Zprvu byl provázen pouze Gilbertem, ale brzy se k nim přidal třetí druh, černokněžník Orichalkian. Společně vykonávali různé hrdinské skutky, bojovali s nestvůrami i s orky, chránili osadníky, objevovali poklady v rozvalinách ztracených měst. Jejich družinu rozšířil elfský princ Skjúwink a posléze i Rhiiam Hügch, půlork z Hengerone. Svedli několik vítězných soubojů s vrahy, vyslanými Uzurpátorem. Na radu černokněžníka Orichalkiana se pak Alex Damian rozhodl provést protiútok - zaútočit na Císařství. V troskách starých měst získal značné jmění a tak v Hengerone najal oddíl nelitostných půlskřetů. Skjúwink přivolal od řeky Vickey elfské lučištníky. Dobrodruhů byla necelá stovka, když prošli vévodstvím Barro až ke Kayliroltu, hraničnímu městu Říše. Říká se také, že Gilbert Krysí ksicht vyslal rozkazy do Raiggia a že se k Alexovi před Kayliroltem přidala malá armáda raiggijských zlodějů.“ Cítil jsem pocit neskutečna. Takhle přece zněly písně o nadlidských bojovnicích, které bohové zplodili s lidskými ženami. Je to skutečně příběh Alexe Damiana, nebo některá z prastarých legend? Vyprávěl jsem dál:

„Hraniční město Kaylirolt nikdy nemuselo vést válku a nacházela se v něm pouze pořádková posádka čítající pár desítek mužů. Vytáhli proti Alexovi, ale on je zaskočil, odřízl od městských hradeb. Velitele postříleli Skjúwinkovi střelci, či je zahubil Orichalkian svými kouzly. Prostým vojákům daroval Alex Damian život a oni mu přísahali věrnost. S posílenou armádou táhl dál.

V první bitvě neztratil jediného muže, elfa či půlorka, další boje však nebyly tak snadné. Svedl celkem tři bitvy a ve všech zvítězil díky mistrovství elfských střelců, sveřeposti půlorků a především s pomocí kouzel černokněžníka Orichalkiana. Orichalkian sesílal iluze útočících oddílů a vnášel zmatek do kohort protivníků. To on zapaloval zásobovací vozy nepřátel, sesílal hrůzu na koně obrněných jezdců. Vysílal ze svých prstů blesky a zabíjel nepřátelské velitele.

V Říši propukalo jedno povstání za druhým, šlechtici se bouřili proti Uzurpátorovi, protože věděli, že ovládl trůn neprávem. Uzurpátor vzdoroval několika hrozbám - stále početnější Alexově armádě i malým oddílům vzbouřenců. Tvůj otec, Erharte, byl prvním velmožem, který se postavil na Alexovu stranu.

Protekly řeky krve a Alex získal zpět císařský trůn. Pozvedl své spojence - Gilberta a jeho zloděje, Rhiiama Hügcha a jeho půlorky. Skjúwink se po korunovaci vrátil i se svými elfy k řece Vickey - elfové nemají města v lásce... Od té doby vládne Alex Damian moudře a spravedlivě.“

„Ještě zbývá poslední část příběhu - ta o černokněžníkovi,“ upozornila mě Celestina.

Jistě, ve všech těch příbězích se vyskytuje postava přítele (někde bratra či věrného sluhy), který zradí. To je skutečné vyvrcholení. Nikoli porážka zlého krále, tu už každý z posluchačů očekává. Ale přítel? Proč? Z jakého důvodu?

Nechtěl jsem o tom mluvit, ale musel jsem dokončit vyprávění.

„Ano. Příběh černokněžníka. Jmenoval se Orichalkian, avšak to nebylo jeho pravé jméno. Tak mu říkali elfové od Vickey. Orichalkian v jejich řeči znamená Letící hvězda. Černokněžník pocházel z malé vesnice v Říši poblíž hranic s vévodstvím Barro. Byl sirotek a vychovával ho jeho dědeček. Orichalkianovo skutečné jméno bylo...“

Odmíchl jsem se.

„Nevím,“ pokračoval jsem po chvíli. „Měl jsem za to, že černokněžníkovo skutečné jméno znám - ale snad jsem je zapomněl. Nevadí. Černokněžník v sobě měl jistě magické schopnosti, ale v době své mladosti je nedokázal plně rozvinout. Přešel tedy k elfům a učil se od nich. Říká se, že jistou dobu pobýval i u orčích klanů a zkoumal techniky šamanů. Snad byl i nějaký čas žákem Alaricha Touraina, Temného mága z Orcigardu. Nevím. Přidal se k Alexovi a stál po jeho boku až do okamžiku vítězství.

Černokněžníku Orichalkianovi však nestačily počty, které mu mladý císař poskytl. Chtěl víc. Přál si ovládnout celou Říši.

Ještě jednou musel Alex Damian svést těžký boj, tentokrát se svým bývalým stoupencem a přítelem. V rovném souboji černokněžníka porazil, zapudil ho do nicoty.

Avšak po několika letech se v Raiggiu začalo říkat, že Orichalkian není mrtvý, že ukryl svůj život do talismanu, do kruhu, který je složen ze čtyř půlkruhů. Talisman je skrytý ve Věži z kostí, střežený démonem. Ve chvíli zatmění slunce bude černokněžník vzkříšen.“

„Zítřa,“ podotkl Erhart. „Zatmění slunce nastane zítřa.“

Celestina se usmála: „Už tomu rozumím. Ten starý elf, Skjúwink, mluvil o tom, že poskytne pomoc starému příteli. Jistě tím myslel mého otce!

Jde se svými střelci k Věži z kostí, aby zastavil černokněžníka.“

Chvilí jsem přemýšlel. „Zdá se, že ovládáš logiku bezchybně, Celestino,“ řekl jsem pak. „Kdybych našel svůj učitelský arch, napsal bych ti výbornou známku.“

Usmívala se dál. „Můj otec má stále plno dobrých přátel. Je to moudrý a laskavý muž. Pamatuji si, jak jsem se s ním setkala naposled, před půl rokem, těsně před tím, než jsme odjeli do Údolí. Stěžoval si na nelitostný Osud, který ho připravil o syny, mé dva starší bratry. Oba, jak víte, padli v bojích s Mořskými lidmi. Proklínal černokněžníka, který jej zradil a který mu i po smrti hrozí ze záhrobí. Pak se rozveselil. Posadil si mě na klín a říkal mi, jak jsem hezká, ještě hezčí, než bývala má matka. Poplácával mě a žertem se podívoval, jaká jsem najednou buclatá... Smál se a vykřikoval, že je silný a že může mít ještě mnoho synů...“

Já a Kočka Langtry jsme se na sebe vyděšeně podívali. Rázem nám bylo jasné, proč byla princezna tak narychlo odklizená do Údolí. Zařídila to její babička, Císařovna matka, aby Celestinu ochránila před svým synem, císařem, Celestininým otcem!

Ale ještě tu byla jedna hádanka, kterou jsem nerozřešil. Příchod půlskřetů. Jak to, že nás našli? Nebyli to přece žádní stopaři nebo zálesáci!

Věděl jsem, že jim někdo nechával znamení. Ten, kdo se opožďoval za skupinou. Yolanda! Neřekl jsem nic. Nechtěl jsem mezi ty mladé lidi vnášet zášť a nejistotu.

Večer se změnil v noc a noc v ráno. Erhart, Kočka Langtry i Yolanda se vystřídali na hlídce, ale odpočinek byl dlouhý a tak se všichni vyspali do sytosti. Ráno, za rosy, jsme vykročili, abychom překonali poslední část cesty. Dlážděnou cestu jsme našli tam, kde Skjúwink řekl, že bude. Směřovala dolů do údolí. Vydali jsme se po ní. Jenže nám to nešlo příliš rychle. Kamenné kvádry se co chvíli ztrácely v trnitých keřích, museli jsme se prodírat houštinami mladých stromků, zdlouhavě hledat cestu, která se čas od času úplně ztratila pod navátou hlinou a vegetací. Slunce stoupalo vzhůru.

Byli jsme unavení a hladoví - všechno jídlo jsme snědli včera a k snídani zbylo jen pár drobtů, které jsme přenechali Celestině. Mlčeli jsme. Cítil jsem strach svých společníků. Kočka Langtry vepředu hledal cestu, Erhart se držel bok po boku Celestině, podpíral ji, přidržoval větve, když se princezna prodírala houštinou. Yolanda se, stejně jako včera, opožďovala vzadu.

„Kdy má nastat zatmění?“ zeptal se konečně Erhart. „Před polednem,“ odpověděl jsem mu.

Jak to, že jsem to věděl? Nikdy jsem se nestaral o astronomické jevy. Ale znalosti o různých věcech se skrývaly v zákoutích mé mysli. Mohl jsem je použít, když nadešel jejich čas. „To už bude brzo,“ zasykl Erhart.

Zepředu k nám přispěchal Kočka Langtry, položil prst na rty: „Tiše!“ zasykl. „Už jsme téměř na místě! Věž z kostí je pár desítek kroků od nás - a kolem ní se hemží půlorkové!“

V předklonu a s největší opatrností jsme se smýkali nízkými křovisky. Kočka Langtry odhrnul poslední řídkou záclonu z větví, dál už bylo jen horské údolíčko plné kamenů.

Ze svahu tady stékala říčka, její kamenité řečiště bylo široké několik desítek kroků. Voda obtékající balvany i ostrůvky porostlé trsy kyselé trávy se třpytila v paprscích slunce. A uprostřed řečiště se vypínala šedobílá věž. Leskla se, jako by opravdu byla postavena z kostí. A nebo jinak: jako by její základní část tvořila stehenní kost obludného živočicha. Štíhlý šedobílý dřík, podobný kmeni bělokorého dubu, se tyčil do výše nějakých padesáti stop, útlý, graciézní, pět mužů by jej objalo. Povrch byl hladký a lesklý, nikde ani náznak schodů nebo žebříkových příčl. Žádným způsobem se nedalo vylézt nahoru.

Teprve nahoře, na vrcholku dříku, byl vidět jakýsi dveřní otvor a pár úzkých střílnovitých oken.

V říčním korytě přecházeli či postávali půlorkové, letmým pohledem jsem jejich počet odhadl na pětadvacet, třicet.

„Co budeme dělat?“ otočil se ke mně Kočka Langtry. S úžasem jsem si uvědomil, že jsem neoficiálním vůdcem celé výpravy. Vždycky jsem to byl já, kdo musel rozhodnout.

„Nebudeme dělat nic,“ řekl jsem. „Počkáme a uvidíme, co se stane.“

„Nebudeme nic dělat?“ podivil se Erhart.

„Jich je třicet a vy jste jen dva, s Yolandou tři. Ale někde v houštinách se skrývá Skjúwink a jeho elfští střelci. Musíme doufat, že tam jsou. Počkáme, podíváme se, co se stane. Když budeme mít štěstí, postavíme se po bok Skjúwinkovi.“

„To je rozumné,“ souhlasil Erhart.

„Tam, nahoře ve Věži,“ ukázala Celestina, „sídlí démon? Démon, který střeží amulet, kruh složený ze čtyř půlkruhů?

Předá amulet černokněžníkovi? A nebo snese amulet na zem a Orichalkian s zrodí z amuletu?“

Kočka Langtry zavrněl: „Nemáme nejmenší šanci ani proti půlorkům. A proti démonům... A až se objeví černokněžník...“

„Černokněžník je klíčem ke všemu,“ vysvětlil jsem. „Pokud ho odstřelíme šípem, odhodlání půlorků se zlomí. Vyčkáme.

Kdo si vezme luk a šípy?“

„Já se toho ujmu,“ nabídl se Kočka. „Luk a šípy má Yolanda. Kde je? Kam, u bohů, zmizela?“ rozhlížel se.

Sluneční svit jako by potměněl, na krajinu padl stín. Přimhouřil jsem své staré oči a upřel je na sluneční kotouč: už nebyl okrouhlý, na jednom místě jako by se odštípl. Zatmění začínalo.

Třicet kroků od nás vyběhla z lesa Yolanda. „Tady!“ zakřičela. „Támhle je princezna!“

Půlorkové zaváhali, pak pozvedli zbraně.

„Tady je princezna!“ ječela Yolanda. „Tady!“

„Zradila nás!“ zavyl Kočka Langtry. „Odvedte princeznu do lesa! Zadržím je!“

Rhiiam Hügch mává mečem a vykřikuje povely. Část půlorků spěchá obchvatem do lesa. Zbývá však dost těch, kteří utíkají přímo k nám. Kočka Langtry, dýku v pěsti, jim běží vstříc: „Chcete chycnout? Chcete? Tak pojďte!“

Erhart svírá kopí obouruč, běží za ním. Celestina udělala pár kroků, jako by ho chtěla zadržet: „Ne! Vepřiku, ne! Zabijou tě!“

Po kraji lesa spěchá Yolanda: „Půlorky poslal tvůj otec, má paní!“ snaží se přehlušit všeobecný ryk. „Půlorkové plní rozkazy svého otce! Zůstali mu věrní! Langtry je zrádce!“

Měsíc zakrývá slunce a krajina temní.

Kočka a Erhart běží půlskřetům vstříc a Celestina utíká za nimi. Snažím se s ní držet krok. Yolanda nám zastoupí cestu, popadne princeznu kolem ramen. „Půlskřeti jsou věrní tvému otci, má paní! Musíš mi věřit! Langtry chce tvou krev, aby nakrmil démona!“

Kočka Langtry je v mžiku bez svých vrhacích nožů, vyházel je do útočících půlskřetů. Teď vzdoruje půltuctu bojovníků. Erhart v rozběhu proklál prvního protivníka, ale kopí uvázlo v mase. Než je stačil vyprostit, přibíhá za strany Rhiiam Hügch, vráží do něho ramenem, strhává jej na zem.

Krajina je temná, nastala noc za bílého dne. Vše jako by se odehrávalo velice pomalu, alespoň mně se to tak zdá. Jako by boj neprobíhal na zemi, ale ve vodě, hluboko pod hladinou jezera. I pohyby bojovníků jsou malátné, pomalé, musí překonávat odpor studené vody.

Rhiiam Hügch drží jilec obouruč a podhmatem, rozprahuje se, aby vetkl čepel Erhartovi do prsou.

Ted' už to vím přesně: ten chlapec nesmí zemřít. Musím zabránit smrti Erharta, který byl po dva roky mým žákem. Natahuji pravici, cosi křičím. Z prstu se mi oddělují modravé nitky, protkávají temnotu a propalují se Rhiiamovým hrudníkem.

Rhiiam Hügch pouští zbraň, hroutí se k zemi jako hadrová loutka.

Udiveně se dívám na svou pravici. Co se to stalo? Jak je možné, že tak snadno vysílám z prstů blesky? Jako bych to uměl odjakživa. Jako střelení z luku. Kdysi jsem tyto dovednosti ovládal, ale pak jsem na to zapomněl. A hle, dovednosti se vrátily, když jich bylo zapotřebí.

Z protějšho svahu zaznívá jásavý křik: „To je znamení! Jsem tady, příteli! Jsem tady, abych ti pomohl!“

Ostrý svistot šípů trhá temnotu na kusy. Pazourkové hroty prosekávají brigantiny půlskřetů. Kamenitým řečištěm běží Skjúwink a bílé vlasy za ním vlají jako koňská hříva. Za běhu točí obouručákem a jen tak mimochodem rozsekává půlskřety, kteří mu vstoupí do cesty. Směje se a vykřikuje: „Skřeti vylézají! Skřeti vylézají!“

Směje se: „To byl Orichalkianův blesk! Můj přítel se vrátil. Vrátil se! Jsem tady, bratře! Přišel jsem!“

Silným hlasem jsem vykřikl: „Zastavte boj! Zastavte boj!“

A v mém hlase byla taková naléhavost, že všichni poslechli.

Ryk utichl. Podepřel jsem Celestinu, vzal ji kolem ramen a vedl ji k balvanitému řečišti, Yolanda nás následovala. Z bojiště nám tmou šly vstříc nezřetelné postavy. Erhart, zdálo se, že je nezraněn. Skjúwink s aureolou bílých vlasů. Z lesa vystoupili elfové v šedých pláštích. Mezi balvany se ke mně smýkali půlorkové.

Kočka Langtry se zhmotnil z temnoty, srazil Yolandu na kolena. „Zabiju tě, ty zrádkyně!“ Popadl ji za vlasy, rozpřáhl se k ráně. Nechal jsem ho být, věděl jsem, že to neudělá.

Ztuhl v pohybu a tmou zablyskly jeho zuby: „Zdá se, že nedokážu zabít ženu!“ vyhrkl.

„Orichalkiane?“ zavolal Skjúwink. „Kde jsi, příteli?“

„Není tady,“ řekl jsem. „Černokněžník nepřišel.“

„Ty parchante!“ vykřikla Yolanda. „Cožpak jste všichni slepí? Nevidíte, že váš Učitel je Orichalkian?“

Zvažil jsem tu možnost a zamítavě jsem zavrtěl hlavou. „Ne, myslím, že nejsem Orichalkian... Není to logické. Proč bych přišel na tohle místo takhle, tímhle způsobem? Jak bych se mohl stát učitelem princezny?“

„Kde je můj přítel?“ ptal se ve tmě Skjúwink. „Kde je Orichalkian? Poznal jsem jeho blesk.“

„Nejdřív musíme zjistit, co se děje v Raiggiu. Yolando? Proč jsi nás zradila?“

„Nezradila jsem,“ ohradila se dívka. Stále klečela a Kočka Langtry ji držel za dlouhé vlasy. „Půlskřeti přišli s pravou pečeti. Zradil Gilbert - a Langtry. Chtěli přivolat černokněžníka - a podařilo se jim to. Jsi tady, ty zrůdo!“

„Co na to řekneš, Kočko? Něco jsi zatajil, že?“

„Co jsem zatajil? Císař zešílel! Zešílel strachem z Orichalkianova návratu! Mořští lidé drancují pobřeží, ale císař hledá spiklence! Po městě probíhají rozsáhlá zatýkání. Nikdo si není jist životem. Tvůj otec, Erharte, byl popraven a jeho hlava je vystavena na náměstí Vítězné války!“

„Můj otec? Cože? Můj otec je mrtvý?“ vykřikl Erhart.

„Ano, je to tak.“

„Vždyť byl jedním z bojovníků císařovy Vítězné cesty!“

„Co já vím? Prý byl jedním ze spiklenců.“

„Ah...“ Erhart sklopil hlavu a plakal.

Z temnoty vytryskl paprsek světla. Měsíc pokračoval ve své pouti a odkryl kousek Slunce.

„Zeptáme se Rhiiama Hügcha,“ navrhl jsem. „Zeptáme se ho a on nám poví pravdu.“

„Rhiiam Hügch je mrtvý!“

„No a co?“

„Má díru skrz naskrz hrudníkem!“

Došel jsem k mrtvému tělu a dotkl se krční tepny. Chvilí jsem se soustředil a nechal proudit sílu. Rhiiamova víčka se zachvěla.

„Rhiiame?“ zeptal jsem se. „Poslal tě císař?“

Sinalé rty se pohnuly: „Anooo...“

„Jaké ti dal rozkazy?“

„Převzít... Údolí... Zajistit Celestinu... poslat ji... s eskortou do Raiggia... Vojáky začlenit... do oddílu. Táhnout k Věži z kostí a zabít... Orichalkiana.“

„Zabít Orichalkiana?“

„Anoooo... pokud tady bude... Při zatmění...“

„Co jsi měl udělat s Gilbertem?“

„Zabít...“

„A s Erhartem?“

„Zabít... Pomaluuu...“

„A s ostatními? Se sluhy v Údolí?“

„Zabít...“

„Co chce udělat císař s Celestinou?“

„Říkal... Ona bude nová císařovna... Císařova žena... Matka jeho synů-ůů...“

Odtrhl jsem ruku od půlskřetova hrdla. Rozjasňovalo se.

Dívali se na mne bez hlesu. Zřejmě ještě nikdy neviděli toho, kdo donutil mrtvolu k řeči.

„Tvoje vlasy, Učiteli,“ vyhrkla Celestina.

„Co je s nimi?“

„U kořínků zčernaly.“

„Eh? Tak dobrá. Asi jsem to já. Já jsem Orichalkian. I když tomu nevěřím.“

Zvrátil jsem hlavu vzhůru, k vrcholku Věže: „Jsem tady! Přišel jsem!“

Podle legendy měl nahoře žít démon a opatrovat amulet - kruh složený ze čtyř půlkruhů.

A opravdu: z horní části stavby se oddělila zářící bytůstka a slétla na drobných křídlech dolů.

Démon? Ne. Takhle si démona nikdo nepředstavoval. Pro takovouto bytůstku mají lidé jiné jméno: víla.

Droboučká, vysoká sotva tři stopy, velice útlá, oděná v jakési pavučinkovité šaty, které se nedaly rozeznat, protože tělo zářilo oslňujícím svitem. Na mihotajících křídlech slétla dolů a zastavila se dvě stopy nad zemí. Bělostné ručky se ke mně natáhly. Zazněl hlas, sladký jako zurčení potůčku: „Zde je tvůj amulet, příteli.“

Vzal jsem si ho. Amulet, kruh, složený ze čtyř půlkruhů.

Nebylo na něm nic magického. Vezmete kus kůže a vyříznete z něj čtyři půlkruhy. Spojíte první půlkruh s druhým tak, aby se jejich poloviny překrývaly. A tak dál. Čtyři čtvrtiny kruhu jsou vidět na lici, čtyři čtvrtiny zůstanou na rubu. Vše pospojujete měděnými nýty.

Nýty už byly notně zčernalé.

„Jmenoval se Orichalkian, avšak to nebylo jeho pravé jméno,“ řekl jsem. „Tak mu říkali elfové od Vickey. Orichalkian v jejich řeči znamená Letící hvězda. Jeho skutečné jméno bylo Frank Ormond. .. Byl sirotek a vychovával ho jeho dědeček, sedlák. To jeho dědeček vyrobil amulet - kruh ze čtyř půlkruhů... Amulet nemá žádnou magickou moc. Nosil jsem ho jen z úcty ke svému dědečkovi, moudrému a laskavému muži. Je to jen památka. Vzpomínka... Vzpomínám si... Vzpomínám si na tebe, vílo. Potkal jsem tě jindy a jinde. Jak jsi získala amulet?“

„Poslal mi ho jeden z tvých přátel. Muž jménem Gilbert.“

„Ach!“

Gilbert? Gilbert Krysí ksicht!

Někde v hlavě se mi objevila další vzpomínka: ten už má dost! Hele, šéfe, ještě se hýbe! Rozmlátím mu hlavu kladivem!

Ne! Je mrtvý! Je mrtvý a tohle si nezasloužil! Tak dobře, hoši! Hodte ho támhle do té jámy s mrtvolama. A ještě něco, jeho amulet si vezmu. Na památku.

„Alex mě opustil,“ řekl jsem. „Zradil mne. Poslal Gilberta a další zabijáky. Probodali mne dýkami. Mysleli, že jsem mrtvý. Snad jsem opravdu zemřel. Ale něco je ve mně divného. Není snadné mě zabít. Vyhrabal jsem se z hromady mrtvol... ale ztratil jsem paměť.“

Otočil jsem se ke starému bělovlasému elfovi: „Příteli!“

Objali jsme se.

„Alex nás zradil,“ řekl jsem pak. „Je na čase, abychom mu zradu vrátili.“

„Tak jest,“ souhlasil Skjúwink. „Mluvíš mi z duše, bratře.“

Promluvil jsem k půlorkům, k těm, kteří přežili: „Nabízím vám vykoupení. Vytáhneme proti Alexovi Damianovi, abychom ho potrestali. Vy půjdete s námi, tak, jako vaši otcové. Až všechno skončí, vrátíte se do Hengerone.“

Jeden po druhém přistupovali a přísahali mi věrnost.

Vyjeli jsme z Pustin a bylo nás něco kolem padesátky. Já, Erhart, Celestina, Kočka Langtry, Yolanda, Skjúwink a jeho elfští střelci, mladí půlorkové.

Bylo nás padesát, ale pověst nás předcházela.

Vojenský velitel pohraniční pevnosti Kaylirolt nám vyjel vstříc a nabídl nám svůj meč. Zdálo se mi, že je to ten samý muž, jako před pětadvaceti lety. Byl to skutečně on? Nevím. Jsem starý člověk a má paměť už mi neslouží.

V Kayliroltu jsme se zdrželi jen chvíli - jen po dobu, kdy kněz Trojjedinné bytosti oddával Celestinu a Erharta. Z Kayliroltu vyjeli Erhart a Celestina jako manželé.

Vzpomínky se ke mně vracely postupně. Tehdy, kdysi dávno, před čtvrt stoletím, po korunovaci, se císař Alex Damian začal měnit. Z veselého a čestného chlapíka se stal zpupným a povýšeným hodnostářem. Chtěl jsem odejít do lesů za Skjúwinkem, jenže Alex Damian mne předešel. Poslal Gilberta a jeho vrahy.

Zavraždili mne. Zemřel jsem, tím jsem si jist. Ale Zářící se mnou měl jiné úmysly. Nebo snad není možné mne zabít? Cosi uvnitř mého těla mi dovoluje kouzlit a to samé mi snad zabraňuje zemřít. Hodili mě, probodaného dýkami, do hromady mrtvol, ale já jsem se vyvlekl ven.

Zotavil jsem se, ztratil jsem však paměť. Řadu let jsem žil v docích mezi nejbědnějšími ubožáky a pracoval jako nádeník. Mé vzpomínky zmizely, ale vědomosti se mi pozvolna začaly vracet.

Vlasy mi zbělely a bílé byly i vousy, které mi narostly. Nikdo mě nepoznával, dřív jsem vousy nenosil. Stal jsem se pomocníkem lékárníka a pak i lékárníkem. V lékárně jsem se znovu setkal s Gilbertem Krysím ksichtem, když si přišel pro lék na zkažený žaludek.

Nepoznal jsem ho, nepamatoval jsem si svůj předchozí život. Ale Gilbert, ač na to nevypadal, byl práskaný číman.

Zřejmě jsem mu byl povědomý. Dlouho mě pozoroval a studoval, než se ubezpečil, že jsem to já a že jsem ztratil paměť. A pak mě začal hýčkat. To on zařídil, že jsem se stal profesorem na Univerzitě a později i osobním učitelem císařovy dcery.

Vzpomínám si, jak se mě jednou Gilbert vyptával, zda se neschyluje k nějaké astronomické události, například k průletu komety. Ano, o kometu mu šlo především, je tu jasná analogie kometa - Letící hvězda. Řekl jsem mu tehdy, že za čtrnáct roků nastane zatmění slunce.

Protože to byl Gilbert Krysí ksicht, kdo všechno vymyslel. Rozšířil historku o amuletu, démonovi, Věži z kostí a znovuvzkříšení. Proč? Myslím, že chtěl udržovat Alexe Damiana v nejistotě, držet jeho myšlenky dál od své osoby.

Roky ubíhaly, Gilbertovy výmysly se změnilly v legendu a přesáhly hranice Říše až do Pustin. Gilbert Krysí ksicht věděl, že i na něho jednou dopadne císařův hněv. Dávno by byl Gilbert padl za oběť některému z Alexových záchvatů, kdyby tu nebyl stín jiného nepřítele, Orichalkiana. Já byl Gilbertovou pojistkou, štítem, který ho měl ochránit.

Táhli jsme na Raiggio a pověst se před námi šířila jako povodňová vlna: Letící hvězda Orichalkian a elfský princ Skjúwink, provázeni elfskými střelci i bojovníky z Hengerone, vyjeli z Pustin, aby se potrestali zrádného přítele. Ne, tentokrát jsme nemuseli svádět žádné bitvy. Mořští lidé drancovali pobřeží, ale paranoidní císař, místo aby jim čelil, masakroval vlastní lidi. Povstání proti šílenému císaři se rozhořelo v plné síle, ještě než jsme překročili hranice Říše. Zdálo se, že vůdcové povstání radostně přijímají nabízenou možnost: dosadit na trůn Erharta, syna jednoho z nej přednějších velmožů, navíc manžela císařovy dcery. Snad si mysleli, že Erhart bude snadno ovladatelnou loutkou v jejich rukách. Ale já vím, že se zmýlili. Erhart i Celestina byli dlouhou dobu mými žáky. Já jsem je učil a já jsem v nich rozvinul smysl pro spravedlnost, čest i odvahu. A císař Alex Damian? Ranila ho mrtvice. Zemřel, ještě než jsme dorazili do Raiggia.

Vlasy mi po zatmění slunce ztmavly, ale později znovu prokvetly stříbrem. Jsem starý člověk a trávím čas meditací. Žiji jako poustevník poblíž Věže z kostí. My všichni, já, elfové i půlorkové, jsme odešli z Raiggia den po Erhartově korunovaci. Jsem starý muž a žiji vzpomínkami. Vzpomínám na Alexe Damiana, jaký byl, když byl ještě mladým dobrodruhem. Veselý, statečný, čestný. Můj nejlepší přítel. Co ho tak změnilo? Myslím na Erharta. Odolá vábení Moci? Bude dost silný? Nezlomí mu páteř pocty, pohodlí a přepych? Nebo snad nechá také zákeřně zavraždit své nejvěrnější spojence - Kočku Langtryho a Yolandu? Pošle Celestině pohár s jedem, aby se mohl obklopit konkubínami? Věřím, že ne. Erhart byl mým žákem a to, co jsem ho učil, v něm muselo uvíznout alespoň drápkem. Jsem Orichalkian, což v řeči elfů znamená Letící hvězda. Byl jsem přítelem Alexe Damiana, potom učitelem Erharta a Celestiny. Co pro mne ještě Osud nachystal? Mám tu snad v Pustinách čekat, až ke mně přijde další z pronásledovaných, psanec vznešené krve, dítě Erharta a Celestiny?